XXII. évfolyam 38. szám **Ára: 1 forint** 1966. szeptember 22

Balázs-Piri Balázs rajza

A HAZÁRDJÁTÉKOS — *Még húszezer katonát Vietnamra!...*

(Revünk a 8–9. oldalon)

AZ ÚJ TANÉV ÚJ SLÁGEREI

Kőszegi Judit rajzai

NEM, NEM, NEM, SOHA NEM...

CSAK A ZSEBPÉNZ LENNE TÖBB...

MI FÁJ, GYERE, MESÉLJ...

HOL JÁR AZ ESZEM?...

Irka-firka

Párbeszéd:
– Mit csinálnál, ha nyernél egymilliót a lottón?
– Szépen megkérném a feleségemet, hogy adjon belőle egy húszast.

*

Z. bácsi olyan öreg, hogy már a Hamupipőkét is Mamupipőkének nézi.

*

A tréfás kedvű S. lankadatlanul viccekkel traktálja a társaságot. N. epésen megjegyzi:
– Ezek a poénok olyan rosszak, hogy talán még akkor sem tudnék nevetni rajtuk, ha a főnökömtől hallanám őket!

*

Az oroszlánt nemhiába nevezik az állatok királyának, irtó bátor állat. Például múltkor a cirkuszban láttam egy oroszlánt, aki a szájába merte venni a szelídítője csúnya nagy fejét.

*

Vitatkozunk:
– Ez a dolog olyan kézenfekvő, mint egy pofon! – érvelt Gyuri, s mert úgy találta, hogy nem hiszek neki, rögvest adott is egy nagy pofont.

*

Párbeszéd:
– Neked szokott fájni a fejed?
– Ugyan. Azt sem tudom, hogy hol áll.

*

Egy későn jövő így mentette ki magát múltkor az értekezleten:
– Elnézést, kartársak, de közbejött akadályok jöttek közbe...!

*

Fiatal korom ellenére már több mint harminc éves vagyok!

(d—th)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÍNOS ÜDÜLÉS

Szeptember elsejére kéthetes SZOT üdülési beutalót kaptunk a siófoki Hungária Szállodába. (Esetenként a SZOT szállodákat is bérel üdülők részére.) Nagy örömmel utaztunk le Siófokra, hogy évi munkánk után megérdemelt pihenéshez jussunk a magyar tenger partján. Délelőtt tíz órakor értem a modern, elegáns szálloda elé. A hotel halljában ekkor már rengeteg ember ácsorgott bőröndökkel, csomagokkal a lába előtt. Mint percek múlva megtudtam, mindnyájuk SZOT-beutaló jegye a Hungária Szállodába szólt. Kiderült azonban, hogy a szálloda szobái javarészt telve vannak.

Leírhatatlan jelenetek játszódtak le a jogosan bosszankodó vendégek között. Végül is a helyi megbízott közölte, hogy a kétszázhetven főnyi vendég közül hetvennek tudnak férőhelyet biztosítani a Hungária szállodában. A többit majd megpróbálják különböző üdülőkben elhelyezni. Ekkor már déli tizenkét óra is elmúlt. Sokan reggel hét óra óta vártak, hogy végre szobához jussanak. Jó néhányan idegesen felkapták bőröndjüket, és hazautaztak. Magam több „szerencsés" társammal a Délibáb Szállóba kerültem. A rozoga, kényelmetlen épületben töltjük siófoki napjainkat.

Jogosan kérdezzük, miért ez a fejetlenség, miért kell így kezdenie kétszázhetven dolgozónak az évi pihenését? Bár már az üdülési utószezonban járunk, de gondoltam, leírom a történteket. Talán jövőre már nem kell bosszankodni azoknak a beutaltaknak, akik napfényre, vízre és nyugalomra vágynak.

Egy a 270 üdülővendég közül

Eszményi házasság lesz...

Vasvári Anna rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KEGYELETES ÚTÉPÍTŐK

Lehet, hogy csoda történik, s mire ez a cikk napvilágot lát, a téma, amely megírására ihletett, gyakorlatilag már idejét múlta.

Mondom, gyakorlatilag – mert elvileg maradandó nagy példázat rejtőzik benne. Ezt szeretném most fölfedni.

A Pasaréti út alsó szakaszát teljes átépítés miatt lezárták május 2-án, vagyis az ünnep utáni első napon (mikor is kezdhették volna máskor az útépítést!), és az újjáépített út átadását augusztus 20-ra tervezték. (Mikorra is tervezhették volna!)

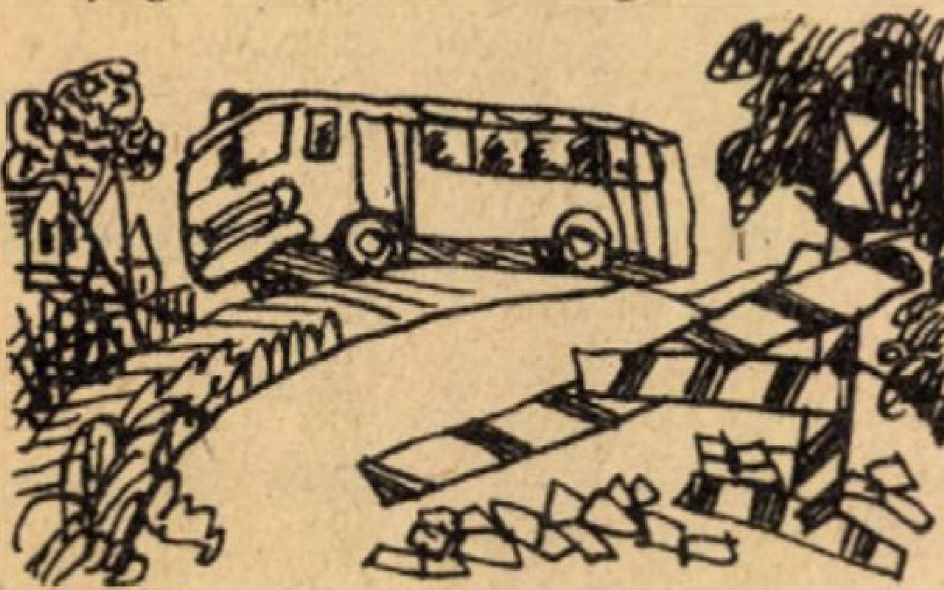
A közbeeső időben a munka a szokásos módon folyt. Nem hamarkodtak el semmit. Csak a végén, ugyancsak a szokásos módon, a hajrában. De azt fölfúrták, s már újra is kenték.

Történt azonban, hogy – föltételezem – az a fránya objektív nehézség útjába állt az útépítőknek, és... és ők úgy tettek, mint az a versenyző, aki látva, hogy úgyis lemarad, föladja a versenyt.

Elvezényelték az építők nagy részét, a gépek nagy részét, mert tudták, ha ügyes technikával nem védekeznek, az út legkésőbb augusztus 25-én elkészül. Ám vetemedhet-e olyan szentségtörésre egy igazhitű szocialista szektor, hogy valamit egy szürke hétköznapon, Lajos napján, átadjon?

Nem, nem, soha! Az útépítők az önmegtartóztatás nagyszerű példáját mutatták. Az a néhány fő, akit – nyilván sorshúzás útján, áldozatként – itt hagytak, valóban nem ismer lehetetlent. Hiszen oly messze még november 7-e, s a munka már oly kevés!

Akadnak a környéken hitetlenek, akik demagóg módon azt hajtogatják, a dolgozók érdeke lenne, hogy a messzire terelt autóbusz visszatérjen (más autók már rég erre járnak, persze illegálisan), meg azt is mondják, hogy a FAÜ is jelentős üzemanyagot takarítana meg.

Ám a hitükben szilárd útépítők rendíthetetlenül tűrik a szidalmakat, különbül, mint egykor a vértanúk.

Persze, mint bevezetőben mondtam, lehet, hogy csoda történik, vagyis az útépítés fő vezetőjének álmában megjelenik Szent Gellért, bebizonyítja, hogy ő munkásszülők gyermeke, elvileg mindenkor híve volt a szocializmusnak, s így neve napja, szeptember 24-e fölöttébb alkalmas terminus egy útszakasz átadására.

Ó, ha így történne!

Én hiszek benne, és épp ezért szeretném tudatosítani az illetékes elvtársakban, hogy az álmok nem hazudnak.

Sólyom László

A nagy mutatvány

Toncz Tibor rajza

Az új alkalmazottról beszélget a Liliomnemesítő Vállalat két régi dolgozója:

— Mi a véleményed róla?

— Hát nem természetem a gyanakvás, de túlságosan jól dolgozik.

— Igen, én is észrevettem. Az ilyesmire fel kell figyelni!

— Nézd, nem akarom fúrni, de három helyett is dolgozik.

— Ez már feltűnő!

— Mi takargatnivalója lehet ennek az embernek?

— Nem akarok könnyelmű megállapításokat tenni, de ég a keze alatt a munka.

— Mi lehet emögött?

— Mindenhez nagyon ért. Ekkora szakértelem legalábbis gyanús.

— Valamit palástolni akar vele, ez nem vitás.

— Itt valami nincs rendben. Senki sem látta még lógni!

— Ne mondd! Biztos ez?

— Nem szoktam a levegőbe beszélni, nem az az ember vagyok. Akárkit megkérdezhetsz.

— Ez gyanús. Mi lehet az ilyen ember múltjában?

— Valami sötét folt. Mert ha tiszta lenne a lelkiismerete, nem törné magát ennyire.

— Csak tudnám, mit akar pótolni ezzel a nagy szakértelemmel!?

— Valami nyomja a lelkét.

— Világos! Mert ha megbízható, rendes ember lenne, akkor ugyan mi szüksége lenne ilyen veszett önigazolásra?

— Lelkiismeretfurdalása van!

— Gyanús! Vajon mit követett el, mit akar jóvá tenni!

— Mindig a munkájába mélyed, nem mer az ember szemébe nézni.

— Ha valaki egyszer a lejtőre jutott, nincs megállás!

— Vezekel a tag, nem vitás!

— Hiába, legjobb az egyenes út! Akkor az embernek nem kell kezét, lábát összetörnie az igyekezettől, csakhogy megbocsássanak neki!

— Azt hiszi ez a sunyi hangya, hogy szorgalommal tisztára mossa magát!

— Még az is lehet, hogy embert ölt. Mert valaki nem véletlenül jár be félórával a munkaidő kezdete előtt, és néha reggelig is bent marad!

— Ez a típus gázol, és áldozatát cserbenhagyja. Máskülönben miért vinne még haza is munkát?

— És milyen pontos! Ilyenek a jó viseletű fegyencek!

— Tipikus jó útra tért diverzáns!

— Semmirekellő! Úgy ért mindenhez, hogy az embernek ökölbe szorul a keze!

— És még másoknak is segít! Megfertőzi az egész kollektívát!

— Felháborító! És ilyen ember furakodott közénk!

— Itt valamit tenni kell!

És biztosan tesznek is, hiszen még előttük áll az egész munkaidő.

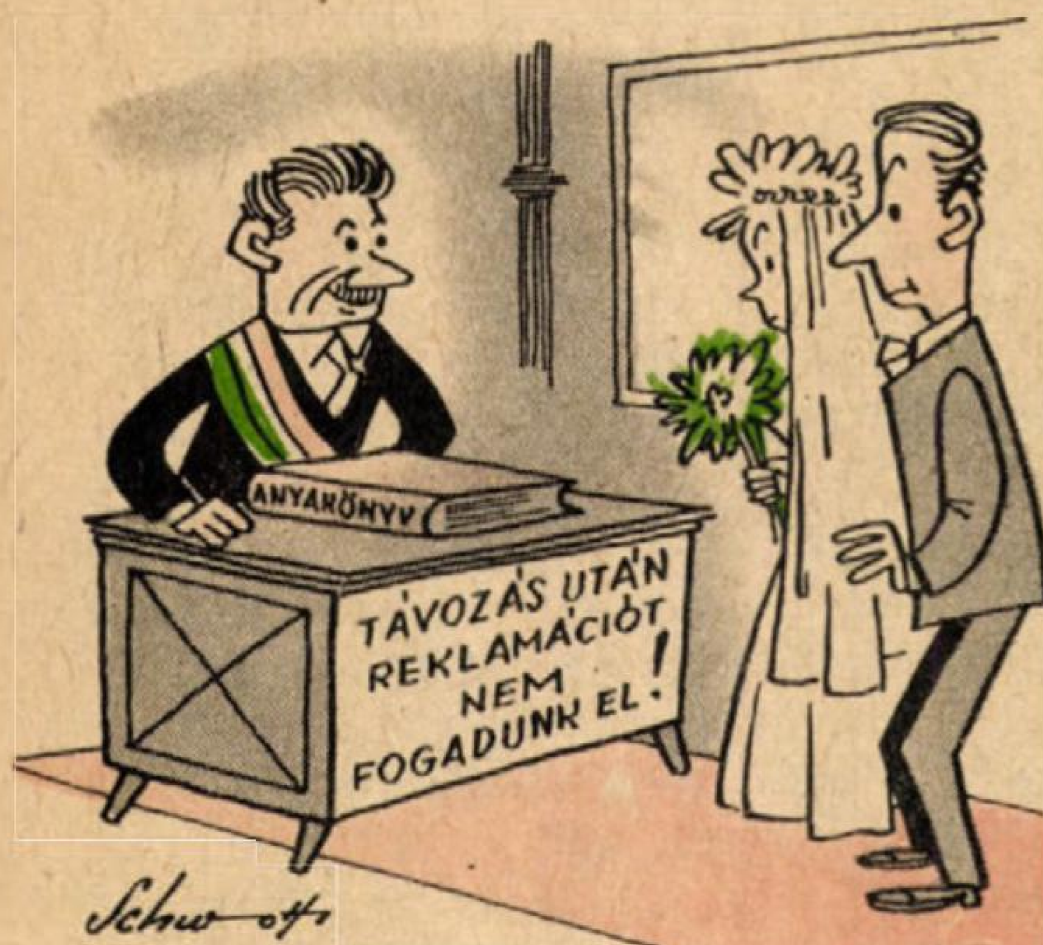
Feleki László

Rossz szék

– Legalább beadom a MÉH-nek.

Óvatosság

MIT MONDOTT BABIRÁK?

A második félidő elején történt. Babirák, a Pétéká népszerű középcsatára összeütközött az ellenfél hátvédjével, minek következtében eszméletlenül terült el a földön, majd kisvártatva felugrott, és szabadrúgást követelt. A bíró nem adta meg, erre Babirák mondott neki valamit, erre a bíró erélyesen intett, hogy hagyja el a pályát. A Pétéká népszerű középcsatára értetlenül tárta szét karját, aztán az ismételt felszólítás nyomán, vontatott léptekkel és tűnődő arccal távozott a gyepről.

A sajnálatos esemény múlt vasárnap játszódott le, és engem azóta szüntelenül foglalkoztat a kérdés: mit mondhatott Babirák a játékvezetőnek?

Gorombaságot semmiképp, hiszen akkor nem csodálkozott volna ő maga a legjobban a szigorú büntetés hallatán.

Derűs, kedves dolgot sem mondhatott, ezt kizárta a helyzet tragikuma.

Azt sem mondhatta: „Nem hal meg az, ki milliókra költi dús élte kincsét, ámbár napja múl, hanem lerázván, ami benne földi, egy éltető eszmévé finomul." Nem mondhatta, mert a szóban forgó mondat sokkal rövidebb volt, mint ez a szép idézet, és a középcsatár taglejtéseiből világosan látszott, hogy nem annyira filozofikus és erkölcsnemesítő, mint inkább felszólító jellegű lehet a szöveg.

Nem mondhatta, hogy: „Mégis mozog a Föld!", mert ezt Galilei már megmondta, és Babirák nem az az egyéniség, aki más tollával ékeskedik.

Azt sem dúdolhatta: „Ne hidd, hogy a szerelemnek boldogság a vége...", mert focipályán, zenekíséret nélkül, második félidőben, amikor az ellenfél 2 : 0-ra vezet, ennek a dalnak semmi értelme nincs. És tegező viszonyt sem tételezhetünk fel közöttük teljes határozottsággal.

Tekintetbe kell venni továbbá, hogy külföldi, vogéz nemzetiségű bíró vezette a mérkőzést, egy szót sem tud magyarul, Babirák viszont nem beszél vogézül. A népszerű középcsatár tehát sem goromba, sem különösebben vidám, aligha filozofikus tartalmú, tömör, felszólító jellegű, nem Galileitől származó, prózában előadott mondókáját csakis olyan nyelven hozhatta a bíró tudomására, amit az rögtön megértett.

Szorgos kutatásaim eredményeképpen egyetlen olyan külföldi mondatot találtam, amelyről feltehető, hogy a világjáró Babirák és a világjáró játékvezető egyaránt ismeri, és amely mondat az előbb felsorolt valamennyi kritériumnak megfelel.

Ez a mondat így hangzik: „Bitte nicht rauchen!"

Németül van, vasúti kocsik belsejében, hivatalos helyeken és egyebütt olvasható, és az illetékeseknek a dohányzás mellőzésére vonatkozó óhaját fejezi ki.

„Kéretik nem dohányozni!"

Mindössze ennyit mondott, ezért a semmiségért kellett elhagynia a pályát Babiráknak!

Ezért vesztettünk 4 : 1-re!

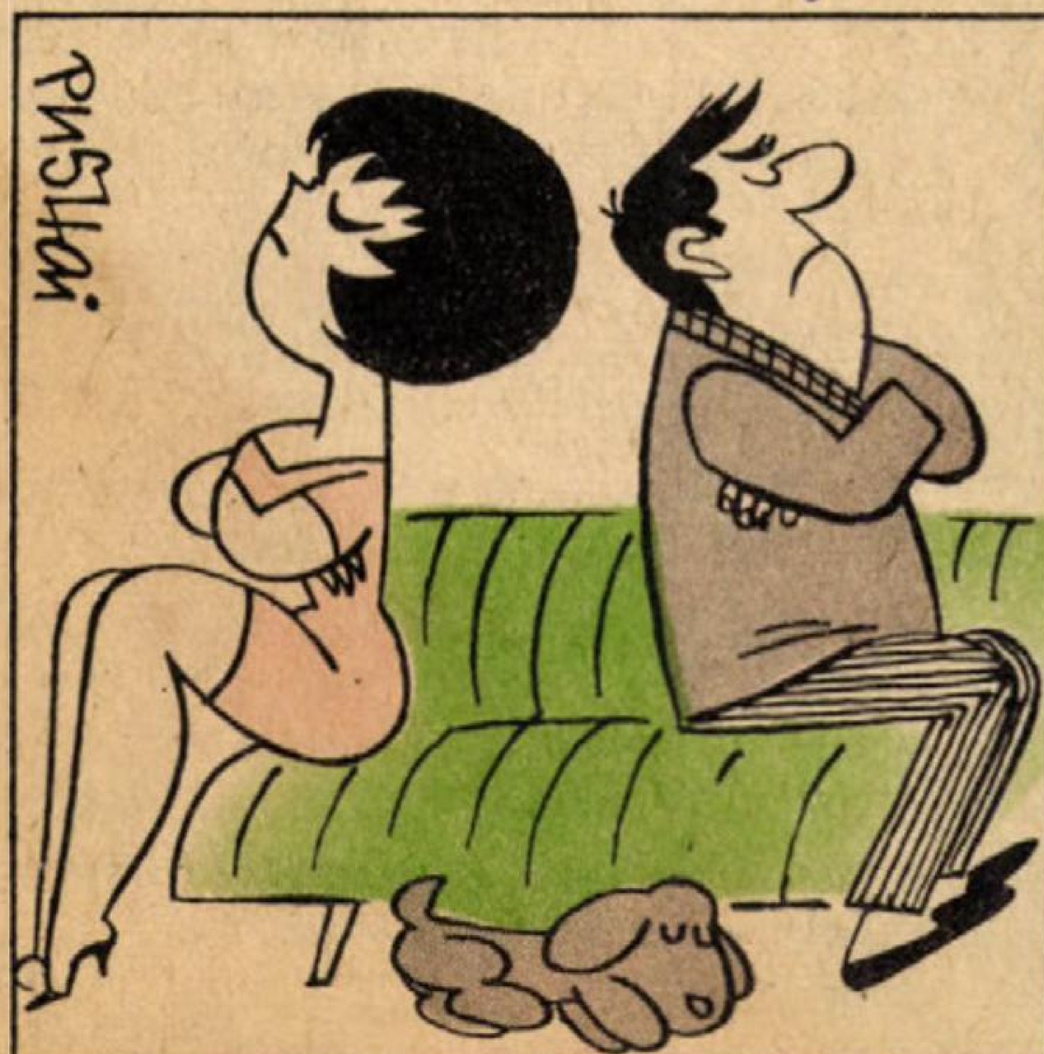
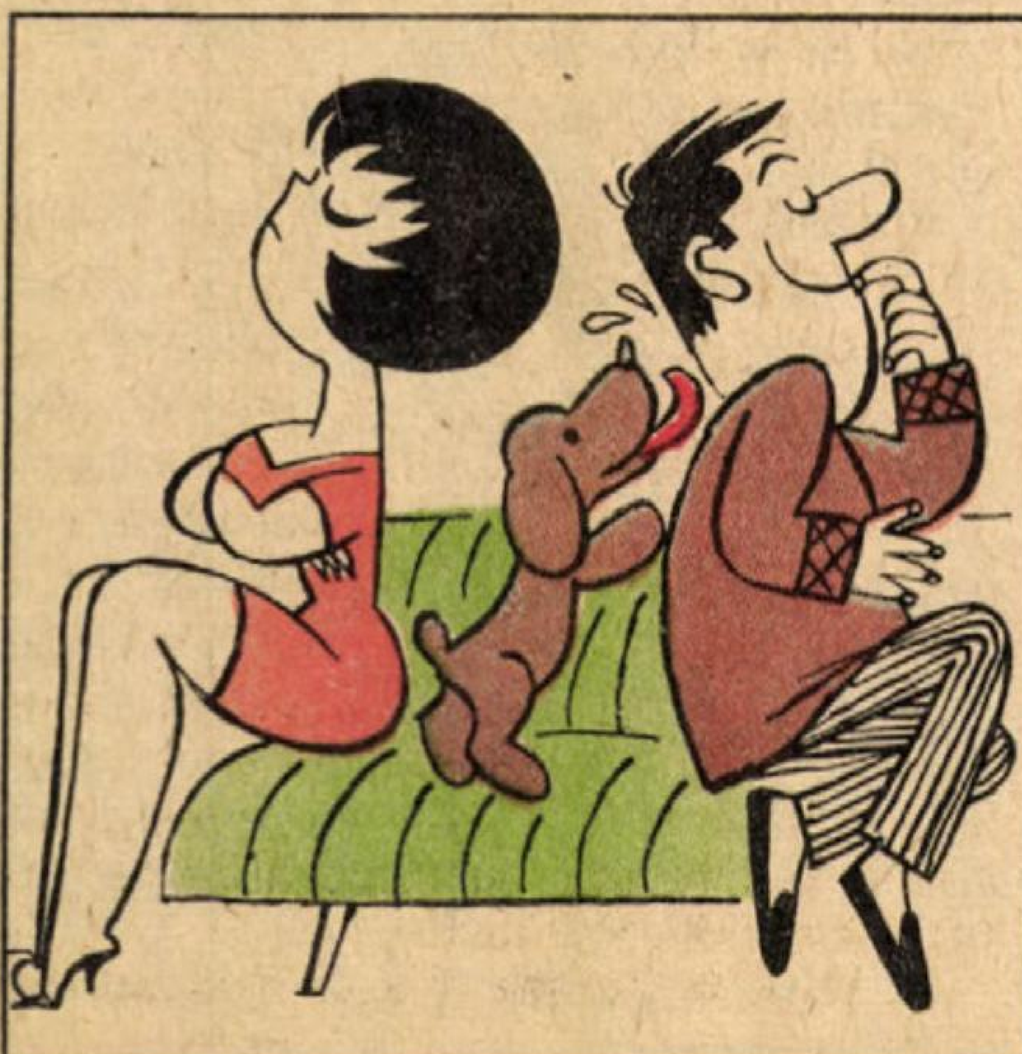
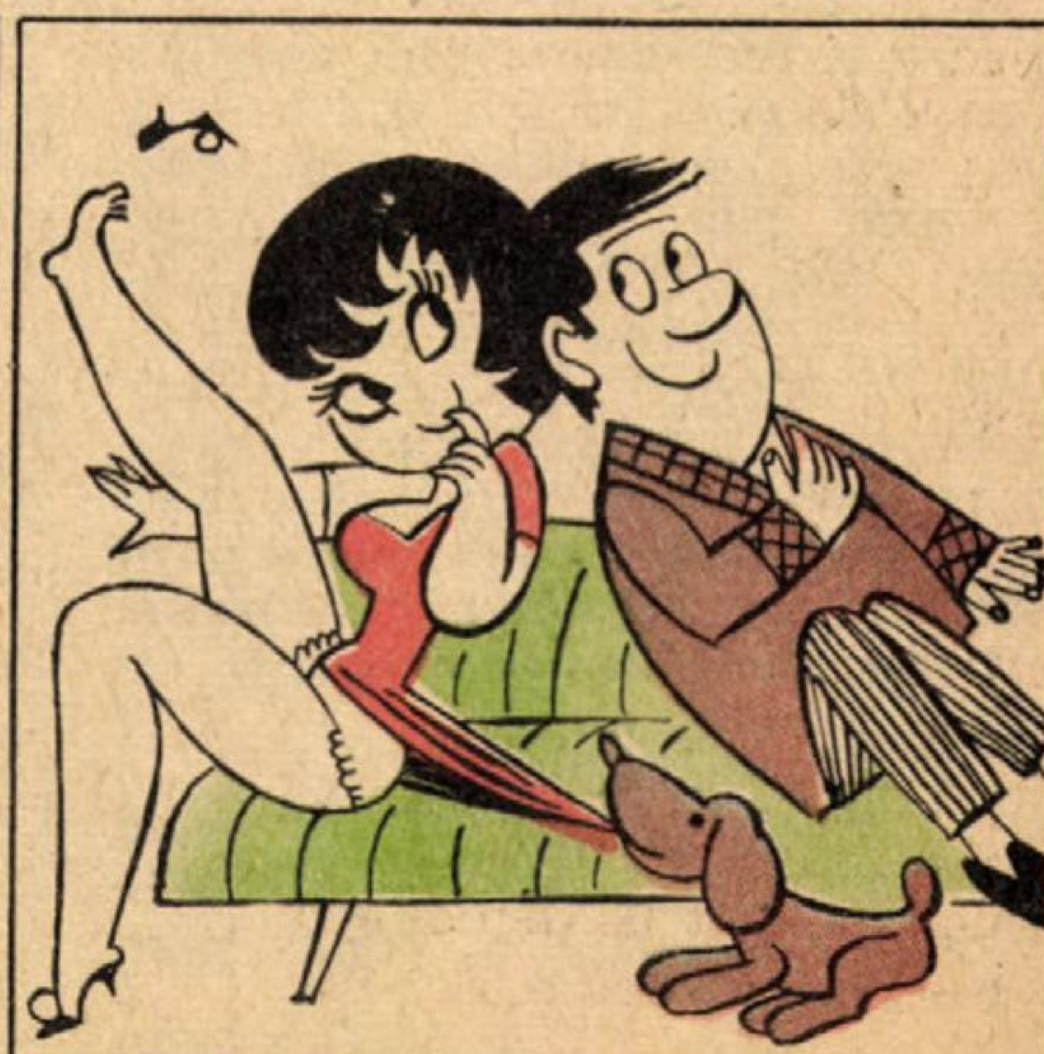
Megáll az ész!

Pfuj, bíró!

Kürti András

Jucika haragban

Pusztai Pál rajza

Kedves Ludas!

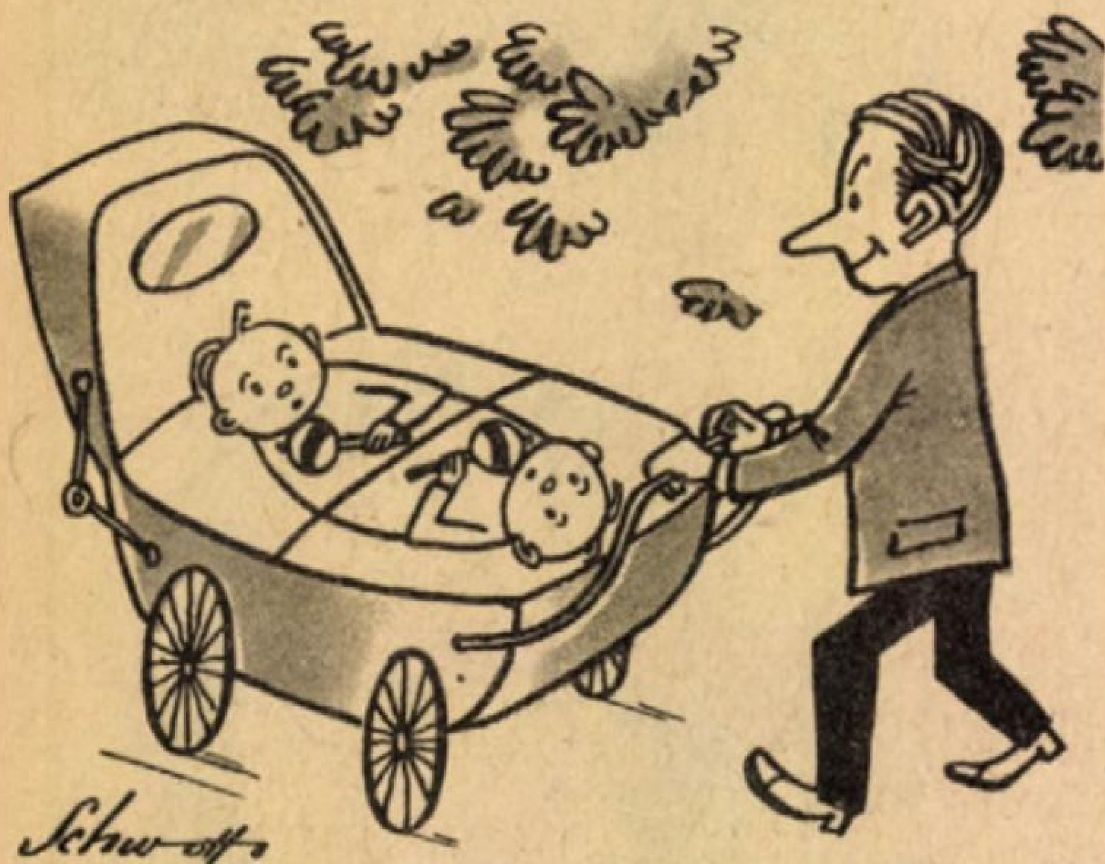

Kétségbeesett londoni nyomozás

– Rendőrgyilkos úr, medvecukrot is kapsz, ha jelentkezel!

A kártyás és ikrei

Fülbemászó melódiák

Munkatársaid a 36. szám cikkeinek írása közben kissé szórakozottak voltak; ezért egy és más helyreigazításra szorul.

1. *Foreign Office*-nak az angol külügyminisztériumot hívják, nem az amerikait. Az USA külügyi hivatalát State Department néven emlegetik.

2. *Margitnak* nem a Traviata női főszereplőjét nevezik, hanem – többek között – a Faustét. A Traviatában egy Violetta nevű könnyű erkölcsű nő szeret, szenved és hal meg.

3. *Rodolphe* (vagy pláne Rodolpho, ahogyan írták) már csak azért sem gyászolhatja a Traviata hősnőjét, mert szegény Rodolphe-nak egy másik operában, a Bohéméletben van sajnálatosan végződő szerelmi kapcsolata egy Mimi nevű hölggyel; inkább őt gyászolja tehát. A Traviatában Alfred a gyászoló úr neve.

A két személynév elírása lélektanilag megmagyarázható. A Traviata alapjául szolgáló prózai Dumas-darabban (A kaméliás hölgy) valóban Margit a nő neve – az operában megváltozott. Rodolphe pedig (bár másik operában) ugyancsak elveszti, és hangos énekszóval siratja haldokló szerelmesét. Persze, elég sok operában halnak meg a darab végén; ezen az alapon Alfredot át lehetne keresztelni akár Otellónak is.

Üdvözlettel:

Éber, de hű olvasóid

Nagyon kíváncsi lennék, hogy voltaképpen hány éves is Varju Vilmos, a súlylökés Európa-bajnoka! Kíváncsiságomat az keltette fel, hogy egyetlen napon (IX. 4-én) négy cikket is olvastam róla, de mindegyik más adatot közöl. Mégpedig:

Népsport, 1. oldal: „Még sokáig akarok versenyezni, bár már a h a r m i n c a d i k évemben vagyok."

Népsport, 3. oldal: „27 é v e s, tíz éve atletizál."

Népszava: „Addig még kihúzom, bár 26 é v e s vagyok már."

Népszabadság: „H u s z o n k i l e n c esztendővel ezelőtt született Gyulán."

Lehet, hogy a négy adat középarányosát kell venni, és aranyérmes atlétánk 28 esztendős! Ezt a feltevést az is alátámasztja, hogy ez az adat egyik cikkben sem szerepelt.

Vida György
Bp., IX., Dési Huber u.

Lengyel laptársukban, a Szpilkiben olvastam az alábbi kedves viccet:

Egy kisvárosi fogadóba vendég száll be, s megkérdezi:

– Van ebben a szállodában fürdőszoba?

– Nincs, de nem is szükséges – mondja a portás –, mert nincs olyan vendégünk, aki néhány hétnél tovább maradna itt.

Becsey Károlyné
Bp., I., Attila u.

A napokban került kezembe a Ludas ez évi 12. száma, s a 11. oldalon meglepetéssel olvastam, hogy az egyik levélírójuk, F. A., Bp. XV., Rädda Barmen utcában lakik. B a r m e n svédül mellet, keblet jelent, a rädda pedig – megmenteni. Itt van egy nemzetközileg ismert segítő szervezet, amelyet Rädda B a r n e n-nak hívnak, ami magyarra fordítva így hangzik: „Mentsd meg a gyerekeket!" Viszont „Mentsd meg a mellet!"-egyesületről még nem hallottam. Ámbár, ahogy a svédeket ismerem, ez sem lepne meg...

Dr. J. Beregi
Nordenskiöldsg

(A szerkesztőség megjegyzése: a hivatalos utcanévjegyzékekben mindenütt B a r m e n – tehát „kebel" – szerepel. Ez úton hívjuk fel erre a Fővárosi Tanács figyelmét. Az utcák elnevezése ugyanis az ő kebelükbe tartozó ügy.)

Láttam a Budapesten vendégszereplő Delfin Show rokonszenves állatművészeit, s ez megerősítette korábbi gyanúmat, hogy a Móra Könyvkiadó Delfin-sorozatának emblémájára rajzolt állat nem delfin, hanem valami púposfejű törpeharcsa. Jó lenne, ha az embléma rajzolója kiegészítené természettudományos ismereteit, s végre egy valódi delfint pingálna a népszerű sorozat borítólapjaira!

E. D.
Budapest

Gödöllőn, az Agrártudományi Egyetem épülete előtt áll egy szobor, amelynek a talapzatán ez a szöveg olvasható: „K á l m á n h e r c e g, halicsi király, Árpád nemzetségének a mohi csatában halálra sebzett hősi ivadéka." Meglepetéssel látjuk viszont, hogy a Képzőművészeti Alap által forgalomba hozott képeslapon, amely a fenti emlékművet ábrázolja, ez a felirat szerepel: „Á r p á d f e j e d e l e m s z o b r a." Egy kis felületességért, úgy látszik, a Képzőművészeti Alap sem megy a szomszédba. Vagy úgy vélik, hogy több is veszett Muhinál?!

W. Gy.
Gödöllő

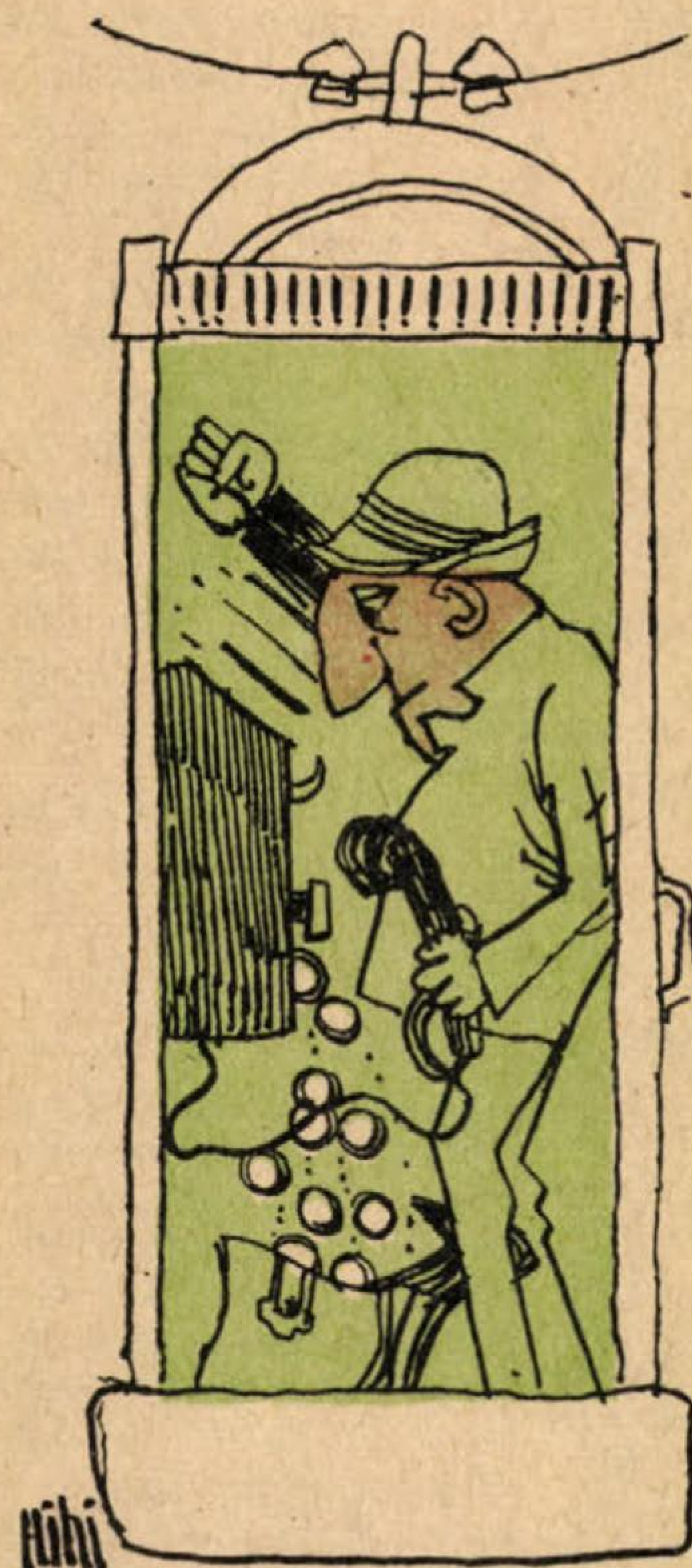
1900-ban

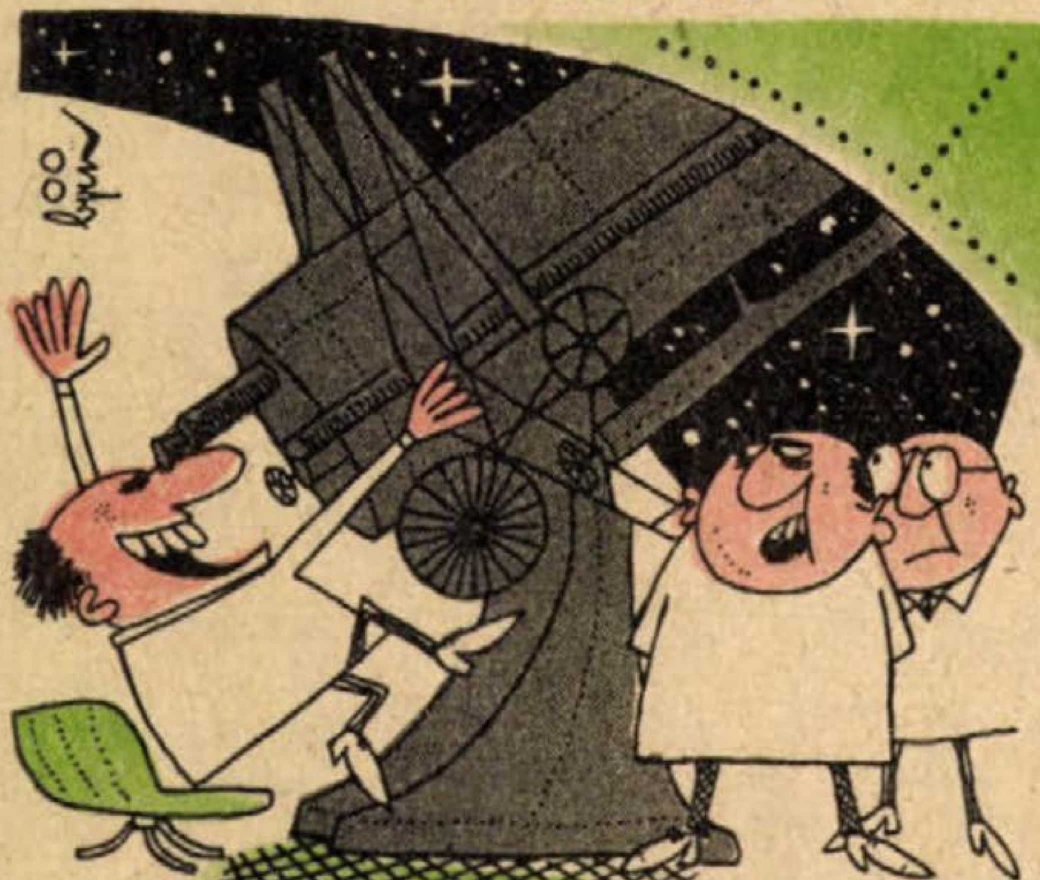
– Házibuli? Házibuli?

SZERENCSEJÁTÉK KICSIBEN ÉS NAGYBAN

JÁTÉKAUTOMATA

SZAKMAI IRIGYSÉG

– Disznó szerencséje van! Már a második üstököst fedezi fel! . . .

EZ AZ IGAZI SZERENCSEJÁTÉK

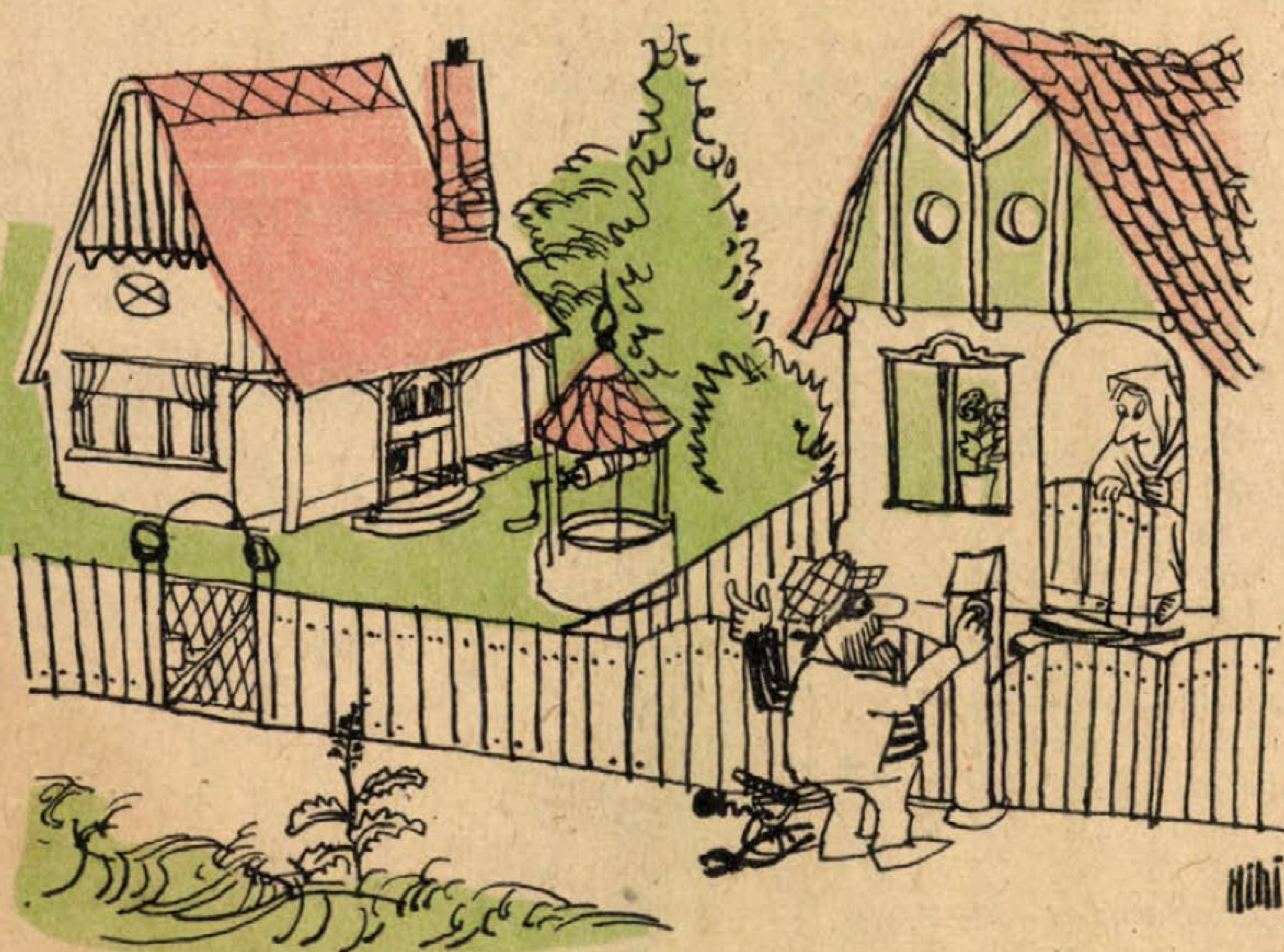
LUTRI

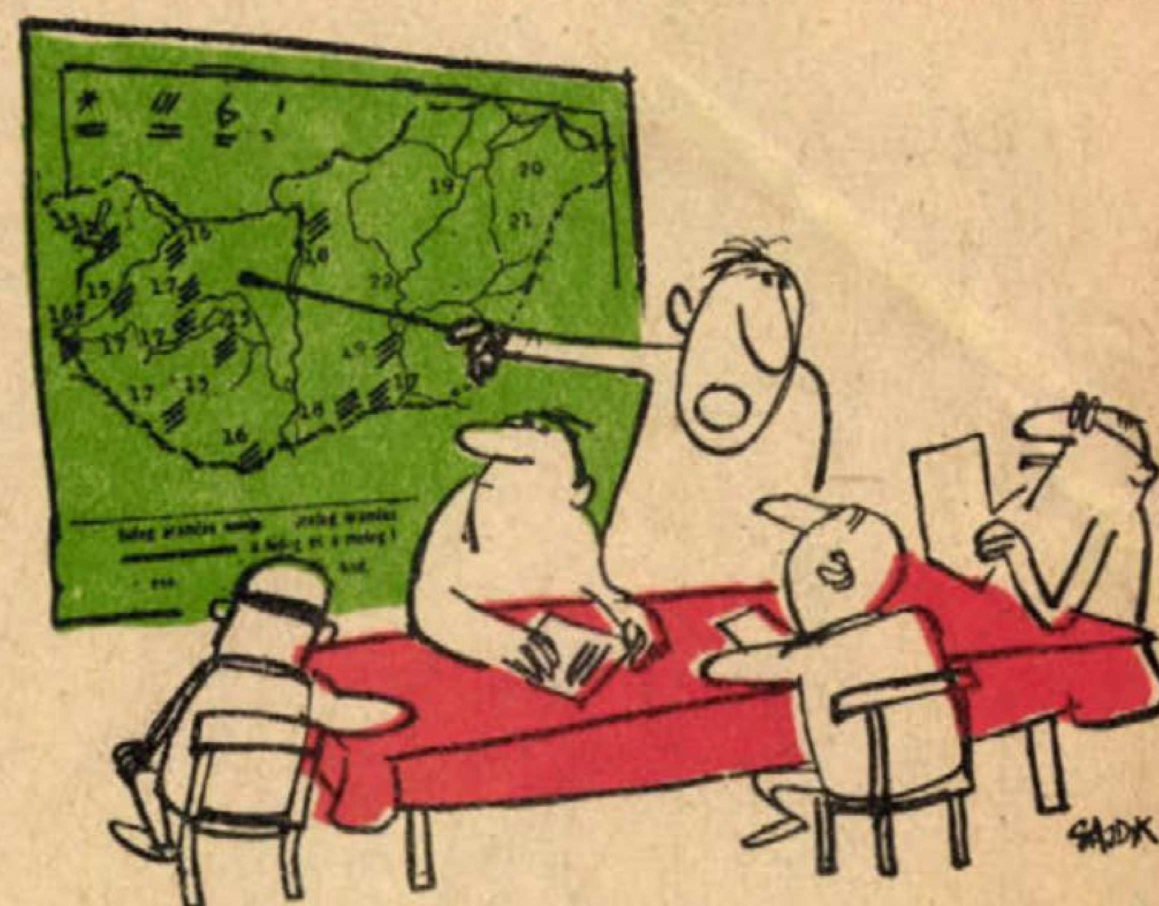

– Szeretnék meggazdagodni, csak nem tudom, min játsszam: lottón vagy gitáron?

NEM BÍZ SEMMIT A VÉLETLENRE

– Mondja, néni, nyaralnak még a szomszédok?

– Most pedig összeállítjuk a meteorológiai jelentést!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TERELŐ TAXIÚT

Szeptember 12-én este nyolc órakor fontos találkozásom volt a Fészek Klubban (Dob utca, Kertész utca sarok). Nem akartam elkésni, ezért a Semmelweis utcai lakásomból taxit rendeltem. Csodálatosan indult minden. A taxi nyomban jelentkezett, azonnal felvette a rendelést, és „Rögtön indul a kocsi!" — buzdítással elbúcsúzott.

Lesiettem a kapu elé, és vártam. Pontosan 16 perc múlva érkezett meg a taxi. Közben többször elrebegtem magamnak a szemrehányást: „Gyalog már régen ott lehetnél!"

— Hol késett ilyen sokáig? — kérdeztem a gépkocsivezetőt.

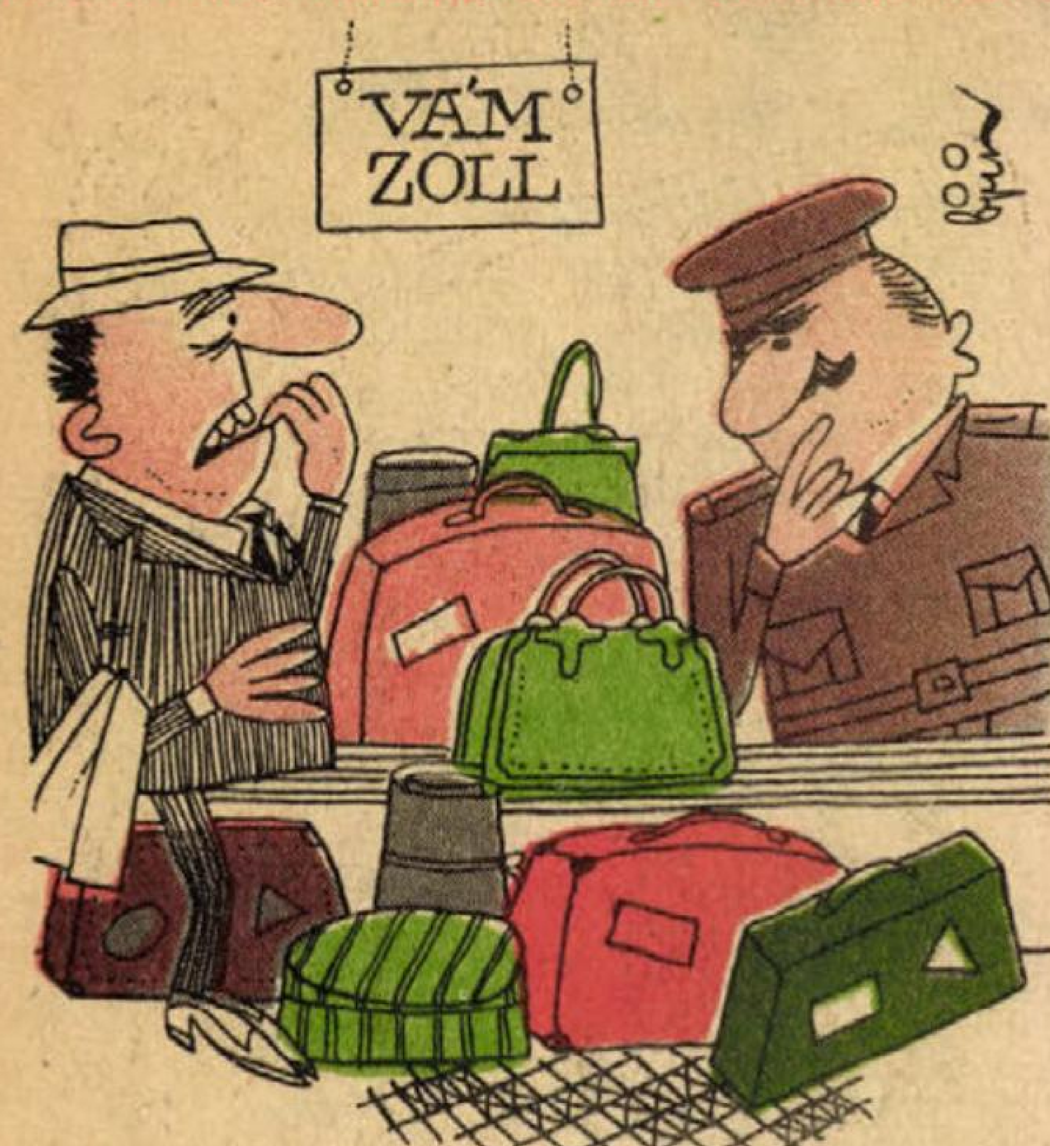

— A Vígszínház mellől küldtek — felelte, majd méltatlankodásomra hozzátette: — Magam sem értem. A Vörösmarty téri állomáson bőven ácsorogtak a kocsik.

A taxi órája érkezéskor 15 forintot mutatott. Ezt még jobban sokalltam, amikor az indulás után, a kocsiból láttam, hogy a Semmelweis utca és a Kossuth Lajos utca sarkán két taxi várakozik az állomáson. Húsz forintott jelzett az óra, mire a Fészekhez értünk, tehát az út maga csak egynegyedébe került a fizetendő összegnek.

Vajon miért küldték a kocsit a messzi Szent István körútról? Nem tudtam megfejteni a rejtélyt. Talán azért, mert távolabbi állomásokon nem akadt szabad kocsi.

S. A.
V., Semmelweis u. 8.

– Vajon hány találata lesz?

– Ötvenes volt? Bocsánat, de azt hittem, húszassal fizetett!

NEHÉZ DÖNTÉS

– Ki gardírozza a külföldi vendéget?

– Egyszer majd csak sikerül úgy irányítani, hogy nyereséges legyen.

– Milyen szerencsém volt, hogy ilyen rendes autós gázolt el. Nem hagyott cserben! . . .

– Ki nyer?
– Mindenki! Órabérben játszunk.

AZ ÉLET filmje

Múltkor egy nagy belvárosi Ofotértnál összetalálkoztam régi, kedves cimborámmal, Zabhegyi Ottóval.

– Miben sántikálsz, öregfiú?

– Keskenyfilm felvevőgépet vásárolok! – mondta.

– Nofene. Csak nem akarsz részt venni jövőre az amatőrök patagóniai seregszemléjén egy artisztikus etűddel?

– Nincsenek művészi ambícióim – válaszolta szerényen. – És különben is, még sohasem filmeztem...

– Ahá, értem! Csupán maszek passzió. Megörökíted hazánk festői tájait, és maradandó vizuális emléket hozol majd magaddal celluloid szalagon külföldi utazásaidról.

– Nem egészen...

– Hát akkor miről van szó? Most már kezdek kíváncsi lenni!

Ottó egy kitépett újsághírt halászott elő a briftasnijából, és az orrom alá dugta:

„Lefilmezik a részegeket Philadelphiában, s az ideggyógyászok az ittas páciensek kijózanodása után lejátsszák nekik a filmet. A legtöbb esetben a szereplőket undor fogja el, ami az elvonókúra egyik fontos tényezője."

– Idült alkoholista van a családban?

– Nem egészen ilyesmiről van szó. Csupán arra gondoltam, hogy a philadelphiai ideggyógyászok szisztémáját megpróbálom alkalmazni az én környezetemben. Elhatároztam például, hogy ha a főnököm legközelebb kiabálni kezd velem, mint ahogy azt a múlt héten is tette, valami apróságért, nem vitatkozom, hisz' úgy sem lehet őt meggyőzni, hanem szó nélkül lefilmezem. Néhány nap múlva pedig, midőn már lehiggadt, levetítem neki az egész sajnálatos incidenst. Bizonyára kiábrándító lesz a számára, amikor látja, hogy torkaszakadtából ordít, akár egy sakál, és sürgősen leszokik az ellenszenves munkamódszeréről. De lefilmezem majd a gyereket is, amikor épp rossz, mint az ördög, és a feleségemet is, amikor annyit vacakol a frizurájával a tükör előtt, hogy lekéssük miatta a világhíradót. Rendkívül sokat várok ettől a remek filmpszichikai eljárástól!

Nemrég ismét összetalálkoztam Ottóval. Vállán ott lógott bőrtokban a masina.

– Na – kérdeztem a felvevőgépre mutatva –, van már valami eredmény?

– Igen! – felelte büszkén. – Felvettek a filmgyárba operatőrnek.

Dalmáth Ferenc

Volt-e határidő a kőkorszakban?

Szalmacséplő, dögunalmas értekezleten ülök, de már ülni sem tudok, elzsibbadt az ülőkém, annyit beszélnek, szinte csoda, hogy ki nem rojtosodik a szájuk.

És most a Sömör kartárs, a nyolcvanhatodik felszólaló megismétli, amit a Vályogos kerek húsz percig fejtegetett. Újra elmondja itt nekem a Vályogos dumáját a határidőkről, hogy a határidők azért vannak, hogy betartsuk őket, meg hogy határidők mindig voltak és mindig lesznek. Ezt a gondolatot ismétli a Sömör, csak rosszabb megfogalmazásban, mint a Vályogos, ráadásul olyan példákat hoz fel, hogy a balta kinyílik a zsebemben. Azt mondja, a sublótok legyártásának határidejét nem lehet kitolni a jövő hétre, mert akkor már nem lesz kapacitás a sublótokhoz.

Így. Amikor a tröszt hat gyáregységet teljesen ráállított a sublótgyártásra.

Nem, hát én ezt a Sömört agyonvágom. Egyébként is megérett a koporsóra, mint nyolcvanhatodik felszólaló. Nyolcvanöt még csak hagyján, de nyolcvanhat az már sok. A bíróság nekem fog igazat adni.

Szépen, nyugodtan felállok. Feltűnés nélkül, mintha mondjuk az illemhelyre akarnék kiosonni. Megkerülöm az asztalsort, és odalépek a Sömör mögé. Egészen közel. A jobb kezemet a füle magasságáig emelem, a mutatóujjamat összeakasztom a hüvelykujjammal, és célzok. Amikor úgy látom, hogy bevettem a Sömör fülének alsó széle közepét, elhúzom a billentyűt... azazhogy plöckölök. Mint gyerekkoromban csináltuk, csak most erősebben.

A Sömör megugrik, csodálkozva hátranéz. Már a többiek is engem figyelnek. Azt mondom:

— Hát idehallgass, te szószátyár! Ahelyett, hogy megcáfoltad volna a Vályogost, még ráduplázol, és mindenféle valótlanságot állítasz. Hogy képzeled, mi? Mindig voltak határidők? Igen?!

Újra plöckölök. Sömör kapkod a füléhez, elvörösödve hebegi:

— Persze hogy voltak...

— Voltak? Te nyavalyás? Plöckölök.

— Szszsz!

— Talán bizony a harmincéves háborúban is volt határidő, mi? Elhatározták,

hogy harminc évig fog tartani.

— Azt nem tudom, de a sublót...

Most a bal fülét plöccintem meg.

— A sublót? Sömörkém, vedd tudomásul, nem volt határidő a harmincéves háborúban. És a kőkorszakban végig nem volt határidő. Érted? Az egész kőkorszakban egyetlen határidőt nem tűztek ki.

A plöckölt fülű ember elkomorul, indulatosan kiáltja:

— De igen!

Mindenki meghökken, és feszülten figyel.

— Igenis volt határidő már a kőkorszakban is! Több határidő is volt!

Üvölt.

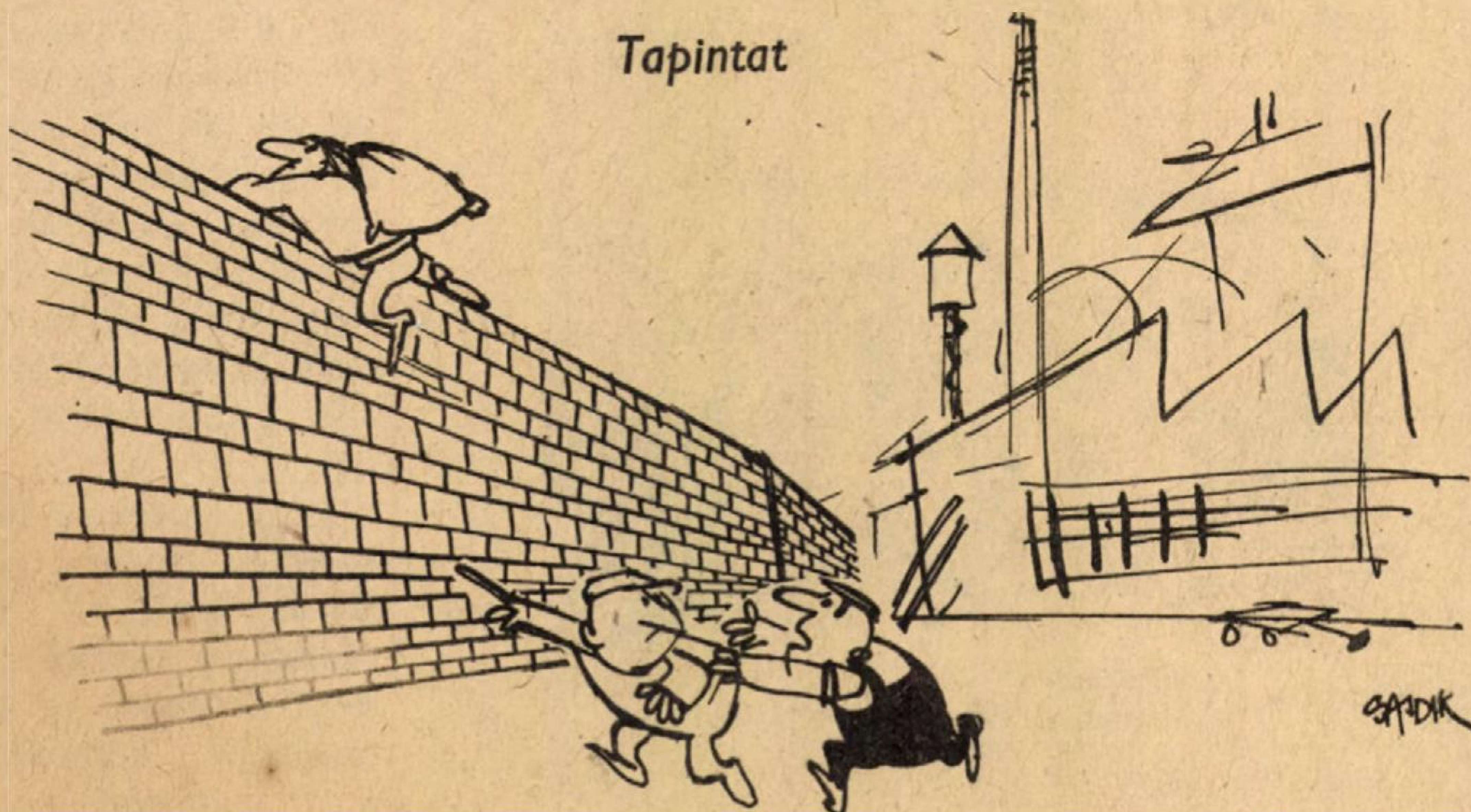
— Állandóan voltak határidők a kőkorszakban! Mert... mert a kő kitermeléséhez kellett! Termelni nem lehet határidők nélkül! Nem lehet!! Nem!! Nem!!

Összeesik, habzik a szája.

Megsajnálom, a nyakába öntök egy fél kancsó vizet. Szegény ember. Ej, de sajnálom! Ha tudtam volna, hogy ennyire szívén viseli a termelést, a sublótot, meg mindent, hogy megőrül a termelésért, hát dehogy plöckölöm össze a füleit.

Gemenczi József

Tapintat

Ne szóljon neki, olyan érzékeny ember, és annyi családi problémája van...

AZ ARANYHOMOKON

Várna, néhány százezer strandolóval együtt a Fekete-tenger partján fekszik. Várnának ugyanis két tengere van: a Fekete-tengere, valamint a turisták tengere. Ez utóbbi részben fekete, részben vörös. A homokos tengerpart két fő nevezetessége: az Aranyhomok mesés szállodasora, valamint az a néhány négyzetcentiméter árnyék, mely az üdítőitalt mérő pavilonok tövében húzódik meg.

Várna lakossága halászatból él. Tavasztól őszig folyik a turista-halászat, ez idő alatt több mint egymillió turistát dolgoznak fel. Ezt a város fejlett emléktárgy- és kvártélyipara teszi lehetővé. A százezer kiadó szobában egyszerre félmillió vendéget lehet beslichtolni — lapjával. Szállodai szobát előre kell rendelni. A most elfoglalható hotelszobákat állítólag még a török uralom alatt rendelték meg.

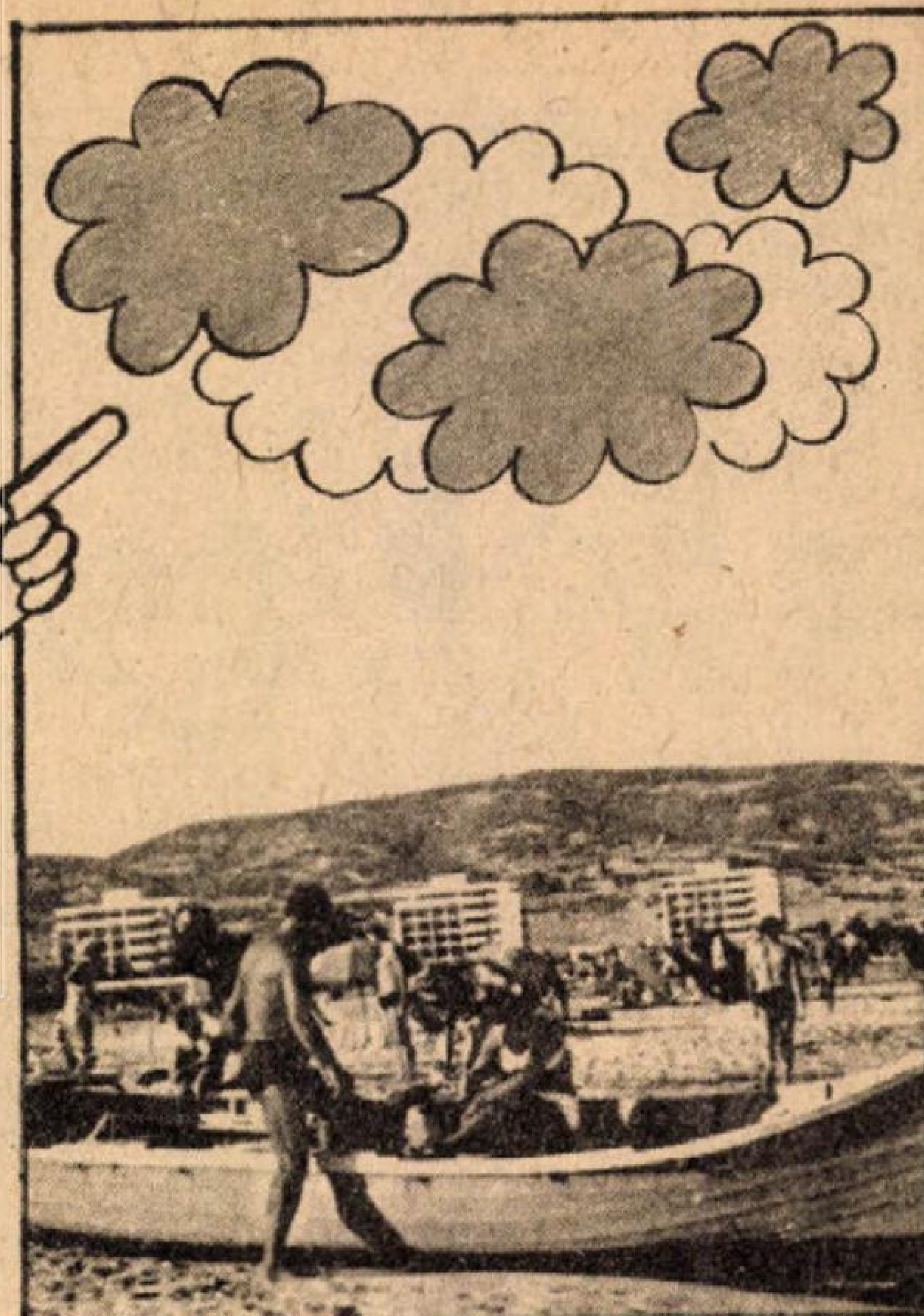
A tenger viszont csodálatos, és néha hullámzik, ellentétben a bolgárok kedélyállapotával. Megbízható információk szerint a második világégés óta nem fordult elő, hogy egy bolgár kijött volna a sodrából. Lehet, hogy ez az olajos tejlevestől van, amibe finom gyenge uborkát főznek.

A tengerpart nevezetességeit gyarapítja az a néhány teve, melyen kalandos kedvű turisták fotografáltathatják magukat beduin lepelben. Nem értek az állatlélektanhoz, de esküszöm, hogy amikor a pecsenyére sült szőke norvég vendégek fényképeztették magukat mint tevegelő beduinok, a tevék röhögtek.

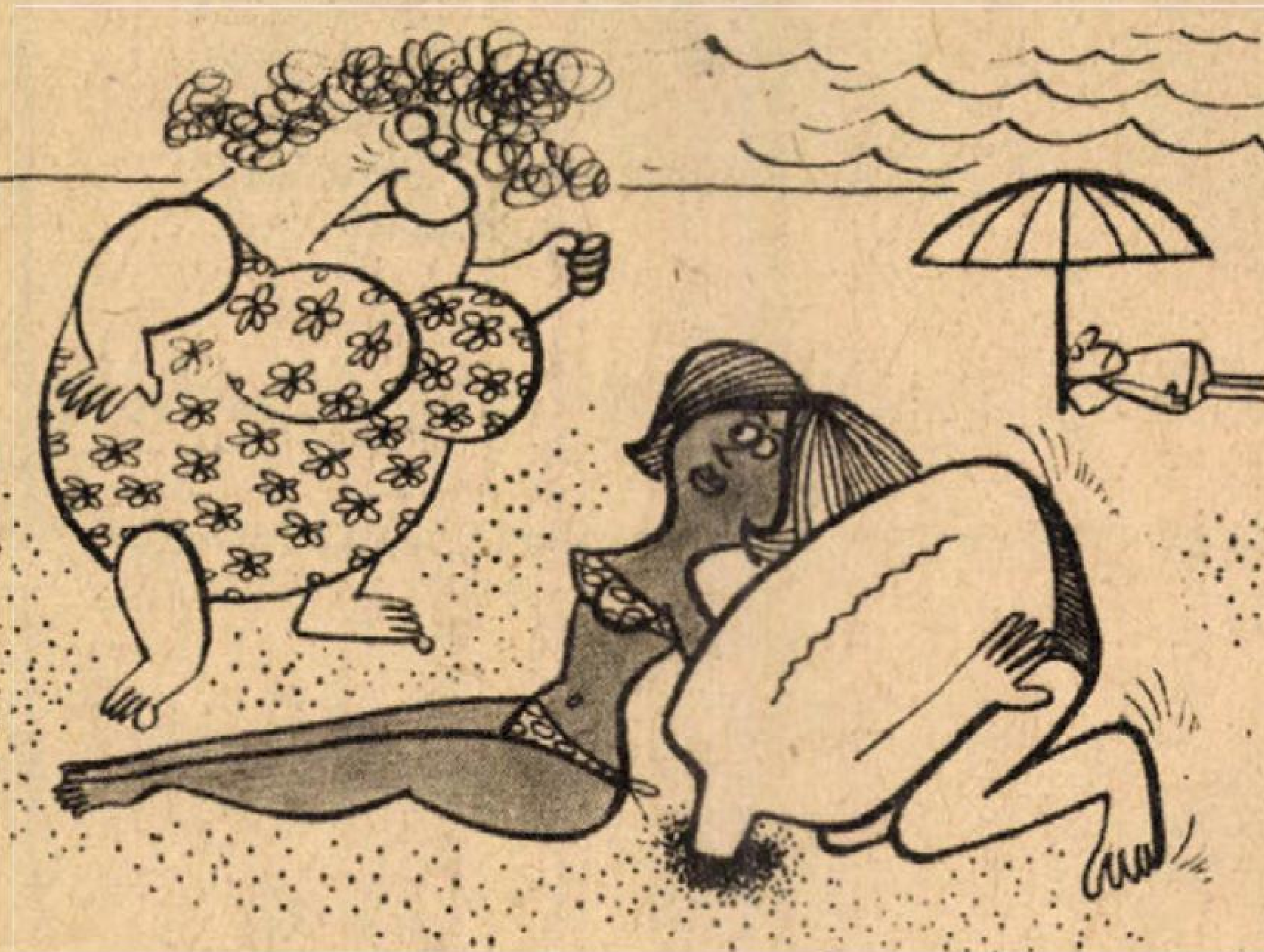
Miként a strandolók a parton, a vendéglők konyhájában vígan sül a kebabcse. A bolgár nép ugyanis a nap minden szakában kebabcset fogyaszt. Az idegen turista előbb-utóbb úgy jár a kebabcseval, mint mi a karácsonyi mákosbejglivel. Magam is csömört kapva a kebabcse nevű, egyébként finom húsnudlitól, nyakamba vettem Várnát, hogy valami új étel után nézzek. Nem volt könnyű dolgom. A kebabcse mindenütt a nyomomban volt. Végre aztán nagyot kiáltottam örömömben. Az egyik büfé ablakában szép kerek fasírtokat pillantottam meg. Rögtön vettem négy darabot, és boldogan láttam neki a hazait idéző eledelnek. Ám a falat a torkomon akadt: amit én fasírtnak néztem, az fasírtnak álcázott kebabcse volt. Ami viszont sokkal jobb, mint a fasírt!

Írta és rajzolta
Fülöp György

Várnai ritkaságok

DRÁMA AZ ARANYHOMOKON

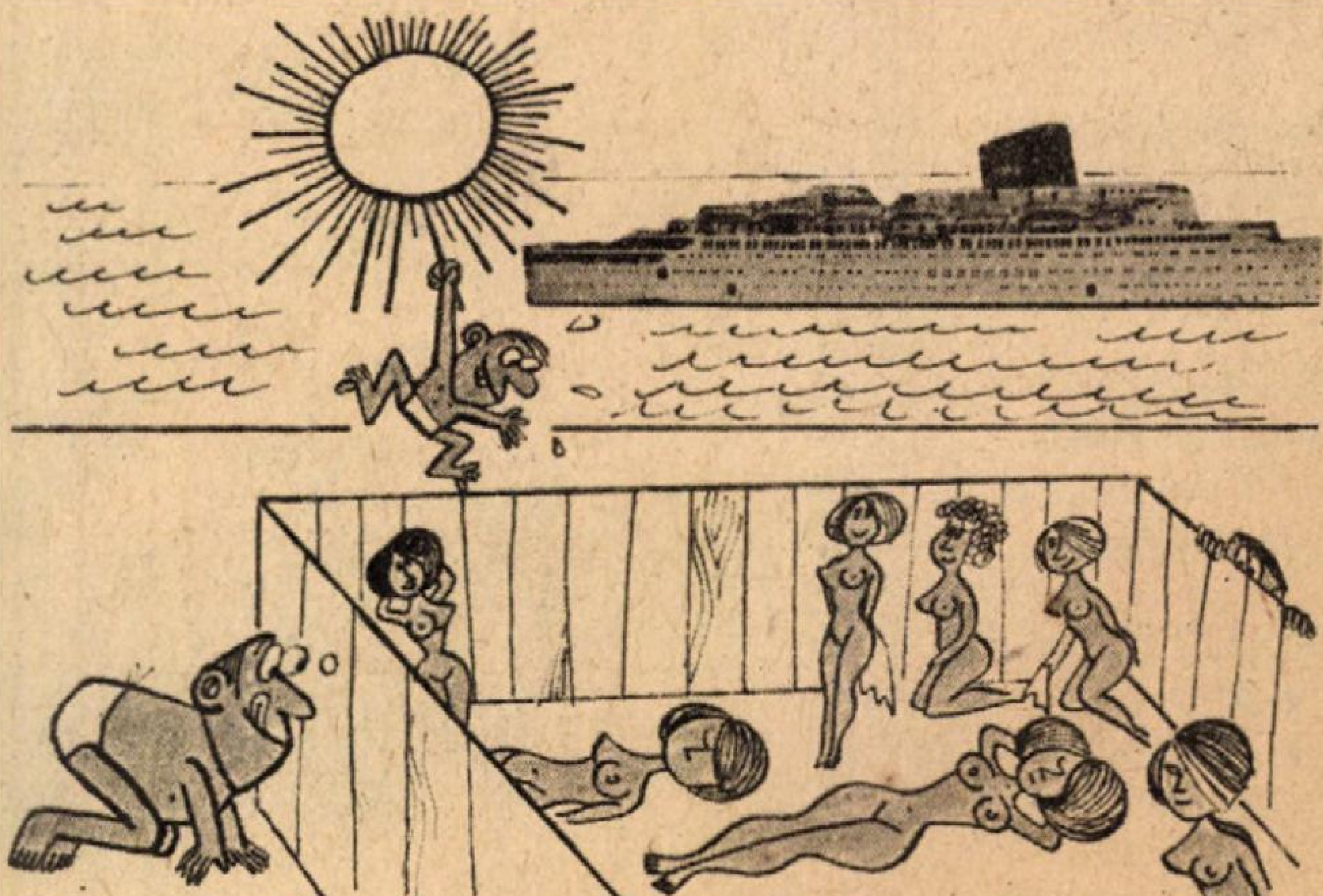

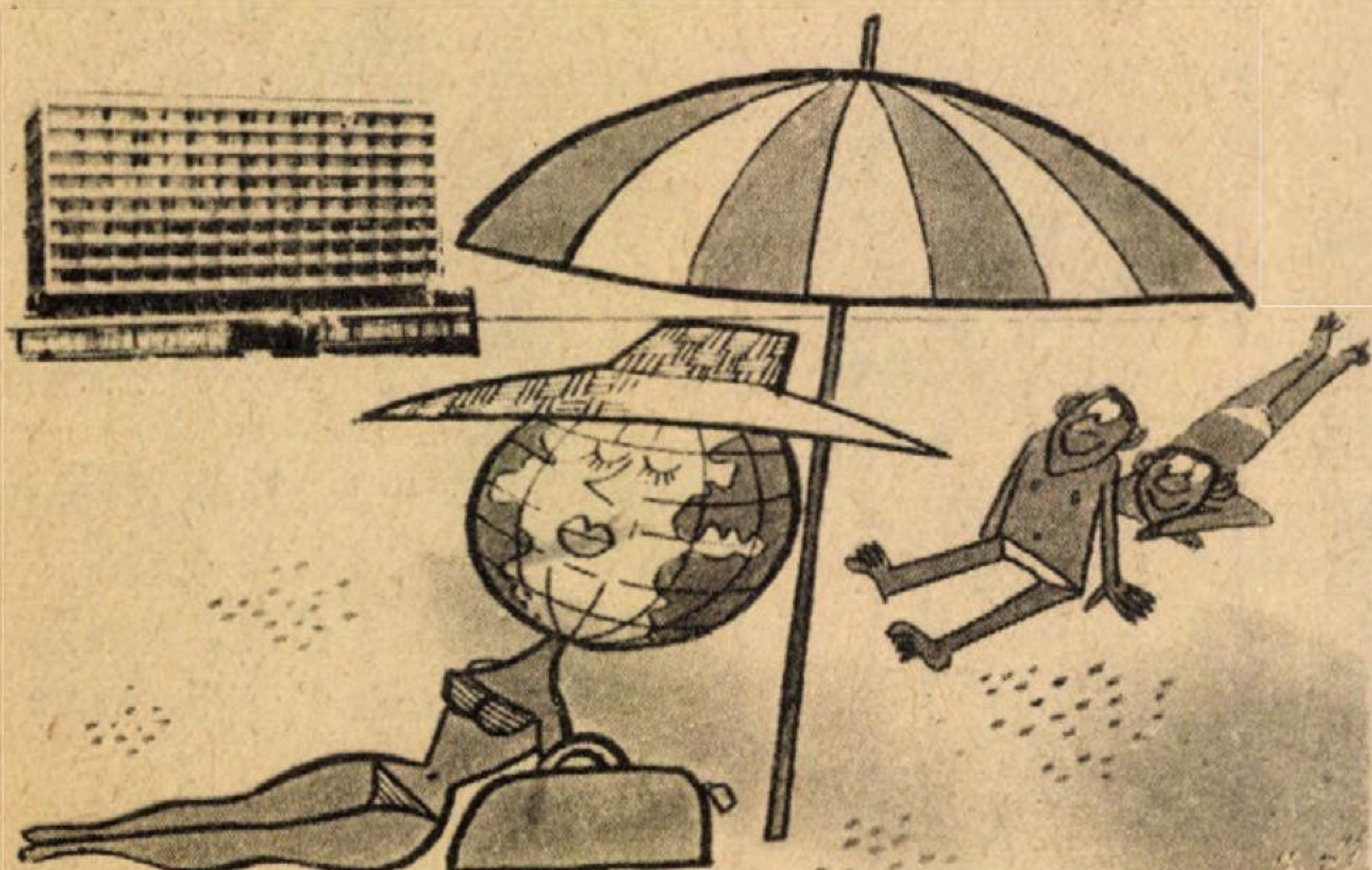

NŐI NAPOZÓ: A HÍRES ÉVA-PLÁZS

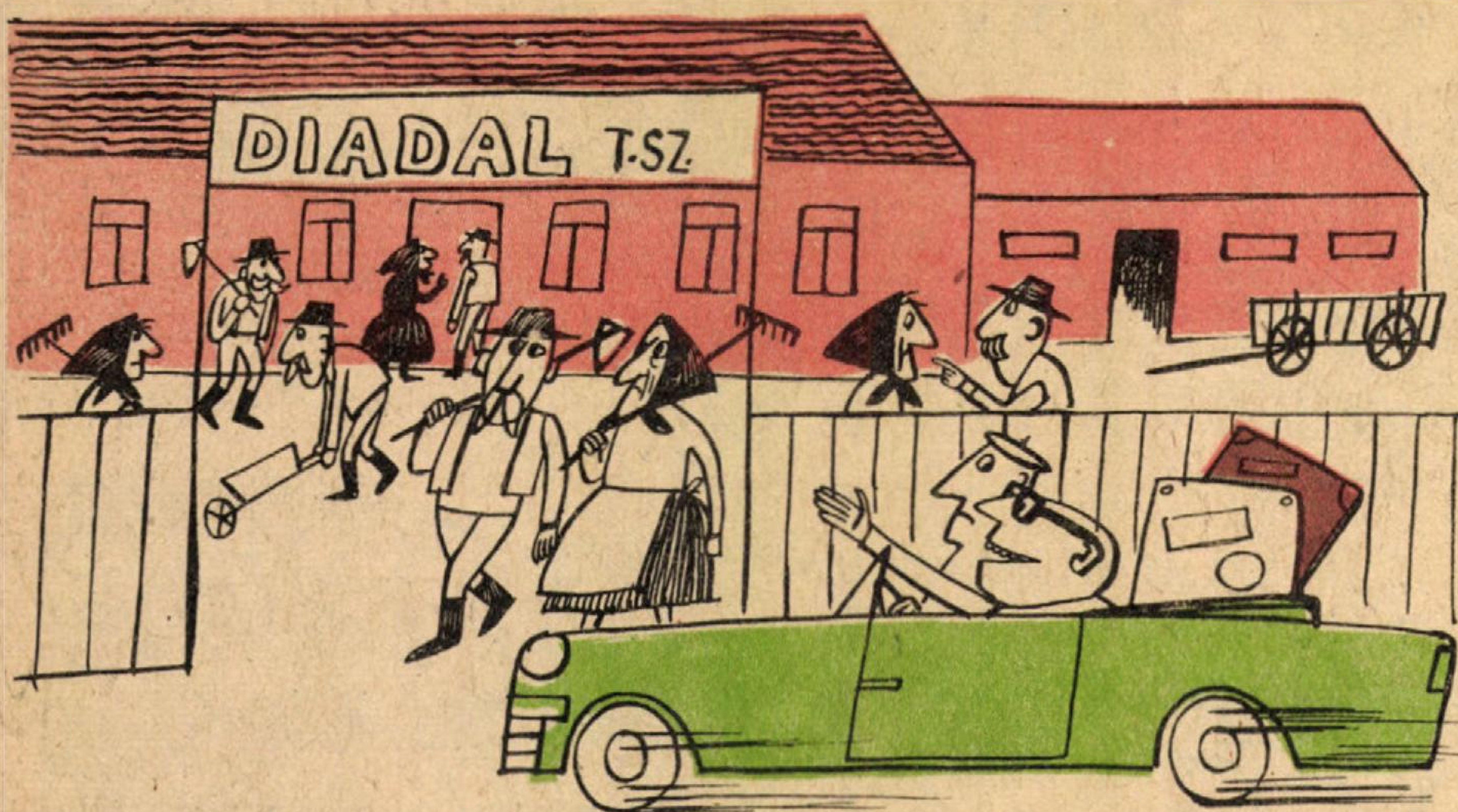

VILÁGFÜRDŐHELY

Külföldi vendég

Várnai György rajza

– Igazán el vagyok ragadtatva, hogy önök vidéken is ilyen szép szociális otthonokat létesítettek az öregek számára! . . .

VÉN GESZTENYE FA

Pesti köröndd
Öreg fája:
Oda látok
éppen rája.

Körötte: Est!
Szép, világos,
Ragyog Pest, a
Tündérváros.

Virággyertyás
Sűrű lombja
Felém int, az
Ablakomra.

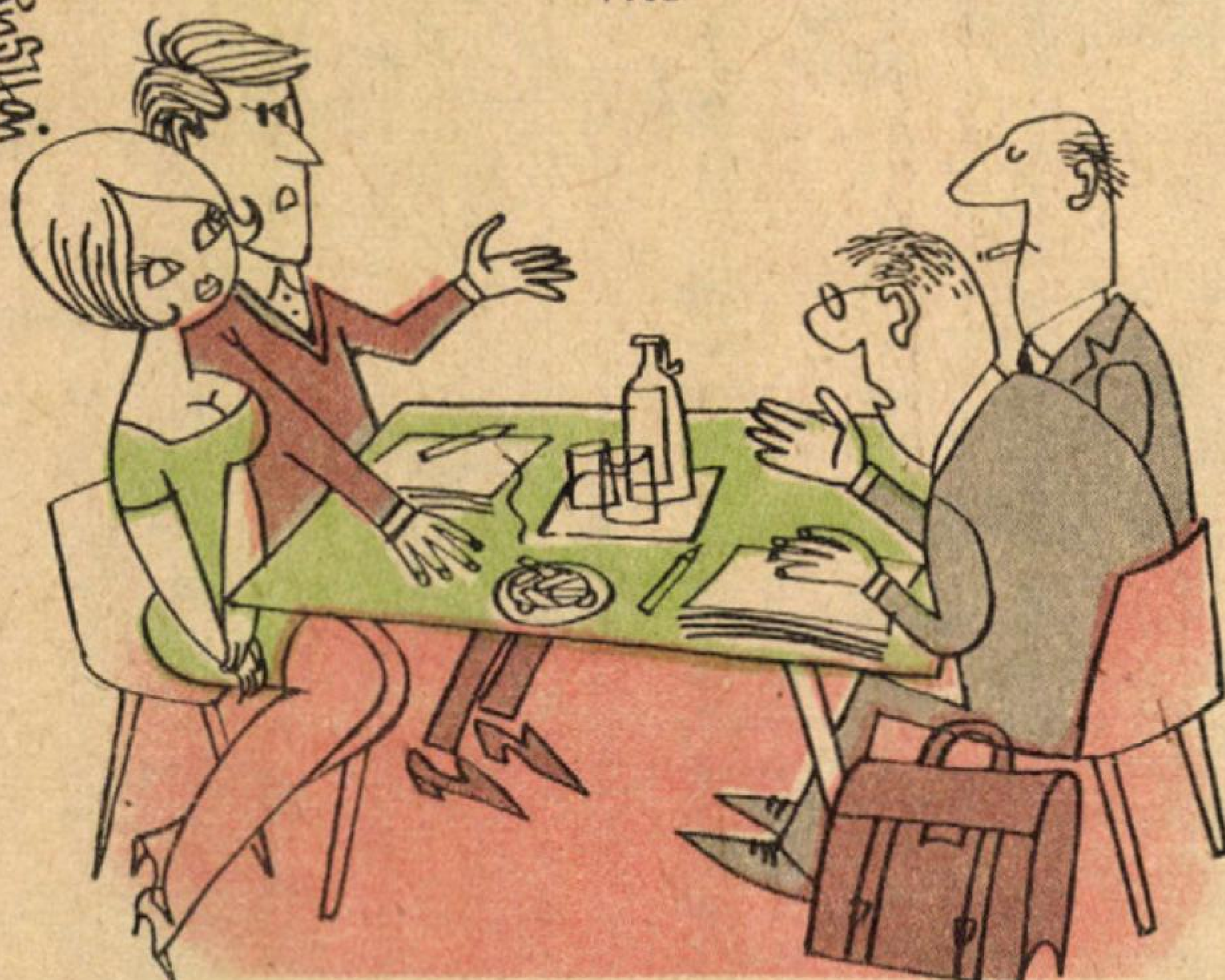
Egyik ágról
Odafentről
Virágszirom
Elémlendül.

Üzenetet
Hozott Tőle:
— Nem bánná, ha
Ma kidőlne:

Volt szép tavasz,
Vidám tél is — — —
— — Ilyen vén fa
Vagyok én is.

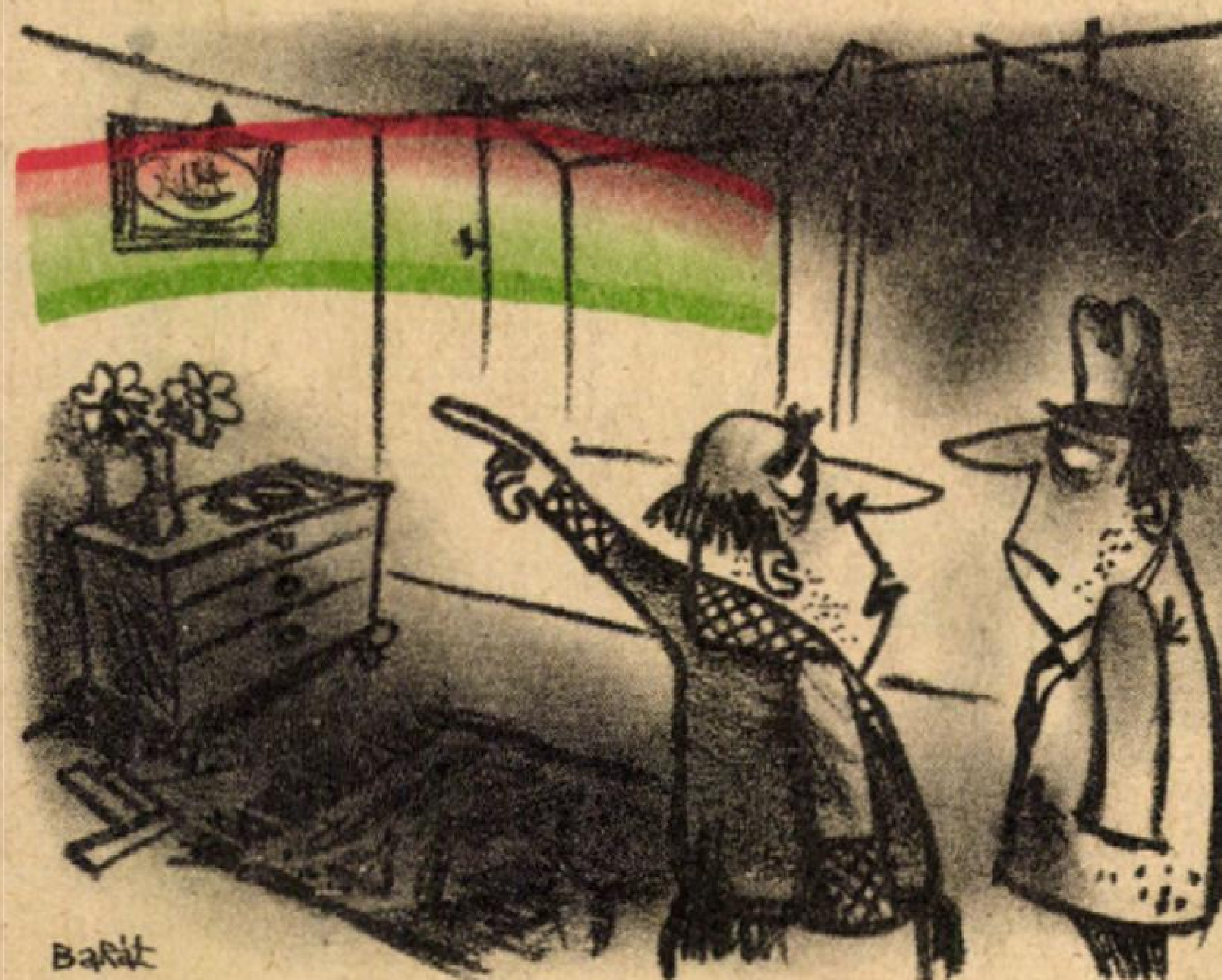
Farkas Imre

Vita

– Ha lesz gyerek, lehet szó lakásról . . .
– Ha lesz lakás, lehet szó gyerekről . . .

Őszi szivárvány

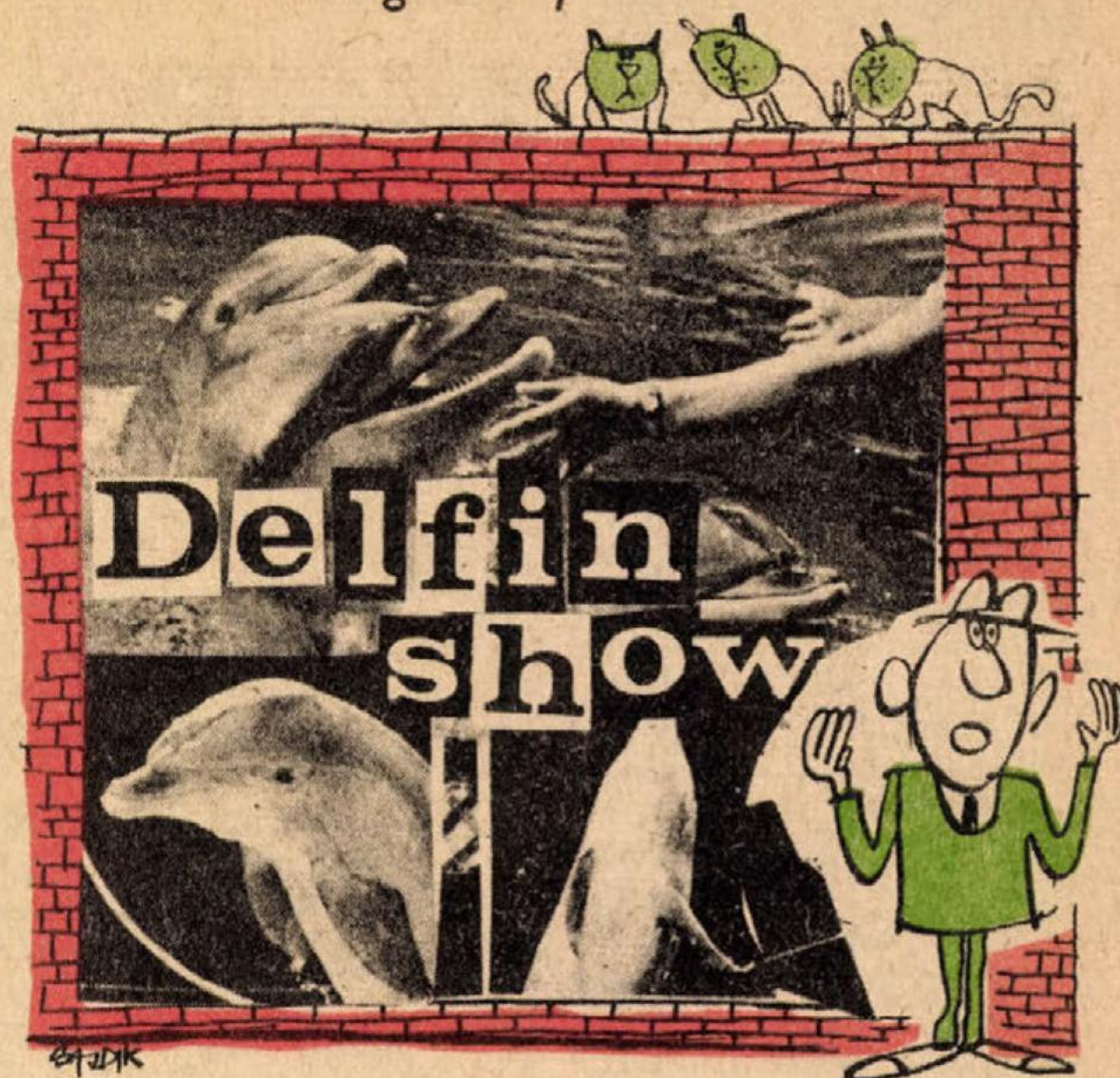

– Nézze, milyen nedves a lakásunk! . . .

Zenebarát asszonyka

Horgász a pácban

– Ilyen rövid kis műsort fogtam!

KÖZLEKEDÉS

Olvasván az újságok baleseti krónikáit, úgy érzi az ember, hogy valahol működik nálunk egy Baleseteket Létrehozó Intézet, melynek szigorú napi munkaterve van. Ez az intézet reggel kiosztja a feladatokat. Valahogy így:

– Kovács Z. Gáspár, maga a 4-es főútvonalon, Szolnok előtt 260 méterre, a Trabantjával nekimegy a szembejövő Wartburgnak. Három bordatörést kérünk és zúzódásokat a bal karon. Érti a feladatot? Köszönöm, végeztem. Kérem a következőt!

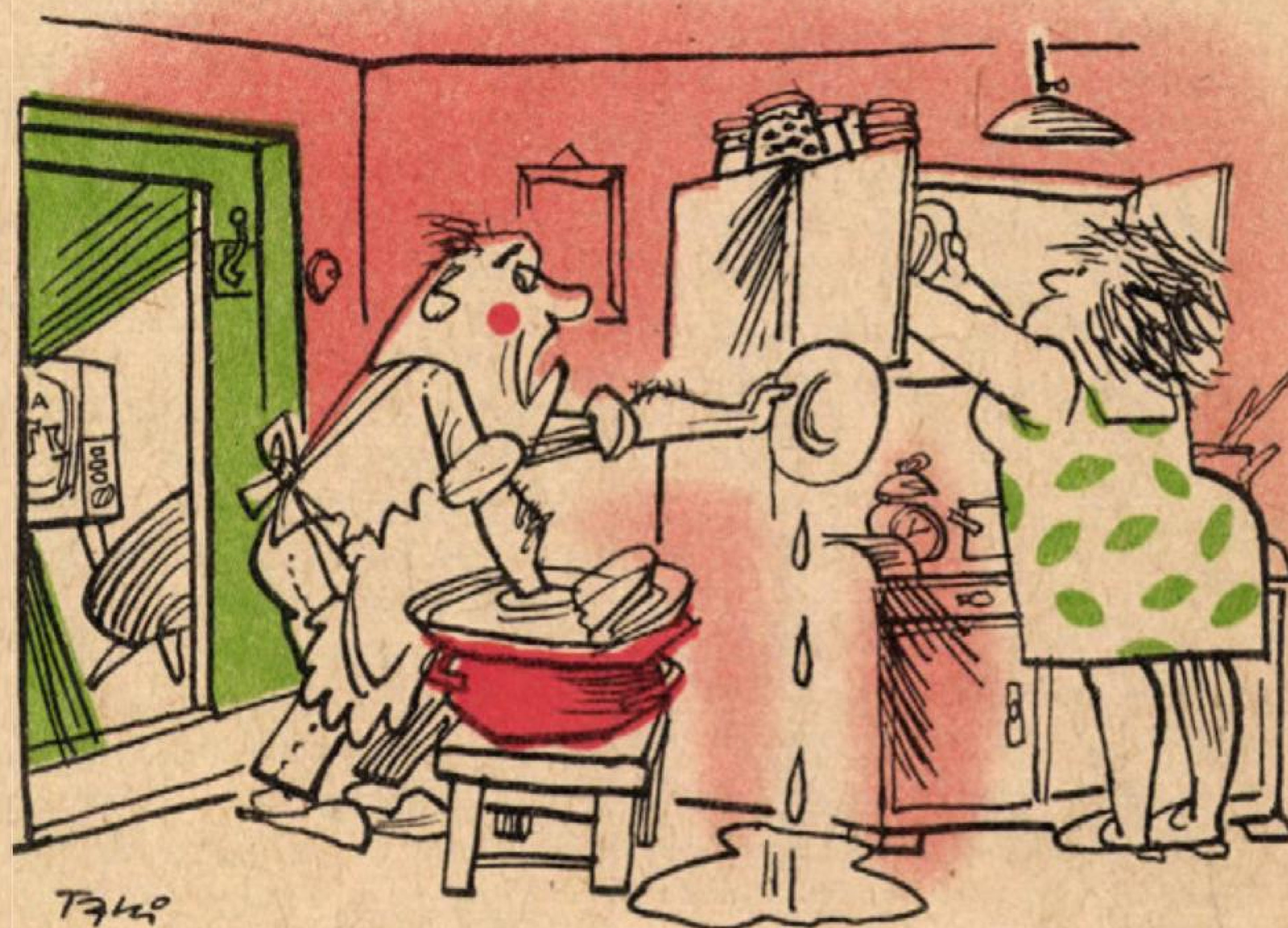
– Trehándy Pál, maga a 250 köbcentis motorjával a balatoni műúton, Zamárdi közelében, gyorshajtás folytán nekihajt egy eperfának. Családjáról a szomszédok és a jó barátok majd bizonyára gondoskodnak. A feladat végrehajtásához sok sikert kívánok.

– Petne L. Tivadar, maga az Opel Rekordjával Kaposvártól négy kilométerre nekimegy egy kerékpárnak, majd egy szénásszekérnek az esti szürkületben. Kivilágítatlan kerékpárról és lámpa nélküli szénásszekérről mi gondoskodunk. Indulás! Siessen! Mert a délutáni napilapba már most leadjuk a mai nap történő közlekedési baleseteket. Kérem a következőt!...

Addig is, míg ezt a szép kis Intézetet fel nem számolják, egy kicsit több figyelmet, óvatosságot! Legalább arra a rövid időszakra, amikor legnagyobb a baleseti veszély hazánkban. Például január 1. és december 31. között.

(g-os)

Abszurdum

– Az isten áldjon meg, drágám, még a saját lakásunkban is lekésünk a filmről!

Alabamában

Balázs-Piri Balázs rajza

– Muszáj neked, Henry, mindennap frissen vasalt inget felvenned?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Hol az az utca?" című cikkükkel kapcsolatosan közlöm, hogy tisztviselőnk — sajnálatos módon — tévesen értelmezte az újonnan megjelent Postaszabályzatnak a küldemények címzéséről szóló rendelkezéseit. A szabályzat szerint a címzésben fel kell tüntetni minden olyan közelebbi meghatározást, amely a rendeltetési helynek, valamint a kézbesítés helyének pontos megállapítását lehetővé teszi. A közelebbi címadatok (utca, tér, házszám) hiánya miatt azonban nem lehet megtagadni az olyan küldemény felvételét, amely közismert jogi személynek szól.

Az esettel kapcsolatban a szóban forgó postai dolgozót a helyes eljárásra figyelmeztettük.

Csányi Lajos ig. vez. h.
Budapesti Postaigazgatóság

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SZÁMLA

Régebben a magyar vendéglátóiparral szemben felmerülő fizetési kötelezettségeim rendezéséhez elegendő volt egy főpincér, egy számlatömb és egy ceruza. Ám egyik-másik vendéglőnkbe már betört a számlázóművészet új hulláma. Ha betévedek egy ilyen helyre, s leülök a számmal jelzett asztalok egyikéhez, egy erre a célra rendszeresített számlázási szakközeg – valahol a kulisszák mögött – több példányos folyószámlát nyit részemre, amelyre gondosan feljegyzi az általam elfogyasztott vendéglátóipari javak mennyiségét, és az érte járó összeget. Amikor pedig fogyasztói tevékenységemet befejezettnek nyilvánítom, a fent említett szakközeg – a főúr és a kiszolgálók aktív közreműködésével – lezárja és összesíti számlámat. Majd a nagy műgonddal készült hivatalos dokumentum egy példányát a főpincér asztalomhoz kézbesíti, és bekasszálja a pénzt.

Az új számlázási rendszerből igen sok előny származik:

1. Javul a lakosság foglalkoztatottsága. (Új adminisztrátorokat kell felvenni a számlaírás szép, de felelősségteljes műveletének elvégzésére.)

2. A felfokozott adminisztrációs tevékenység következtében jótékonyan lassul a kiszolgálás és a fizetés üteme, több ideje marad a kedves vendégnek a gondos emésztésre.

3. Fegyelmezett magatartásra neveltetik a vendég, nem mászkálhat tetszése vagy hangulata szerint egyik asztaltól a másikhoz, mert ezzel beláthatatlan adminisztrációs bonyodalmakat okozna, a számlát ugyanis szigorúan asztalszámhoz kötötten vezetik.

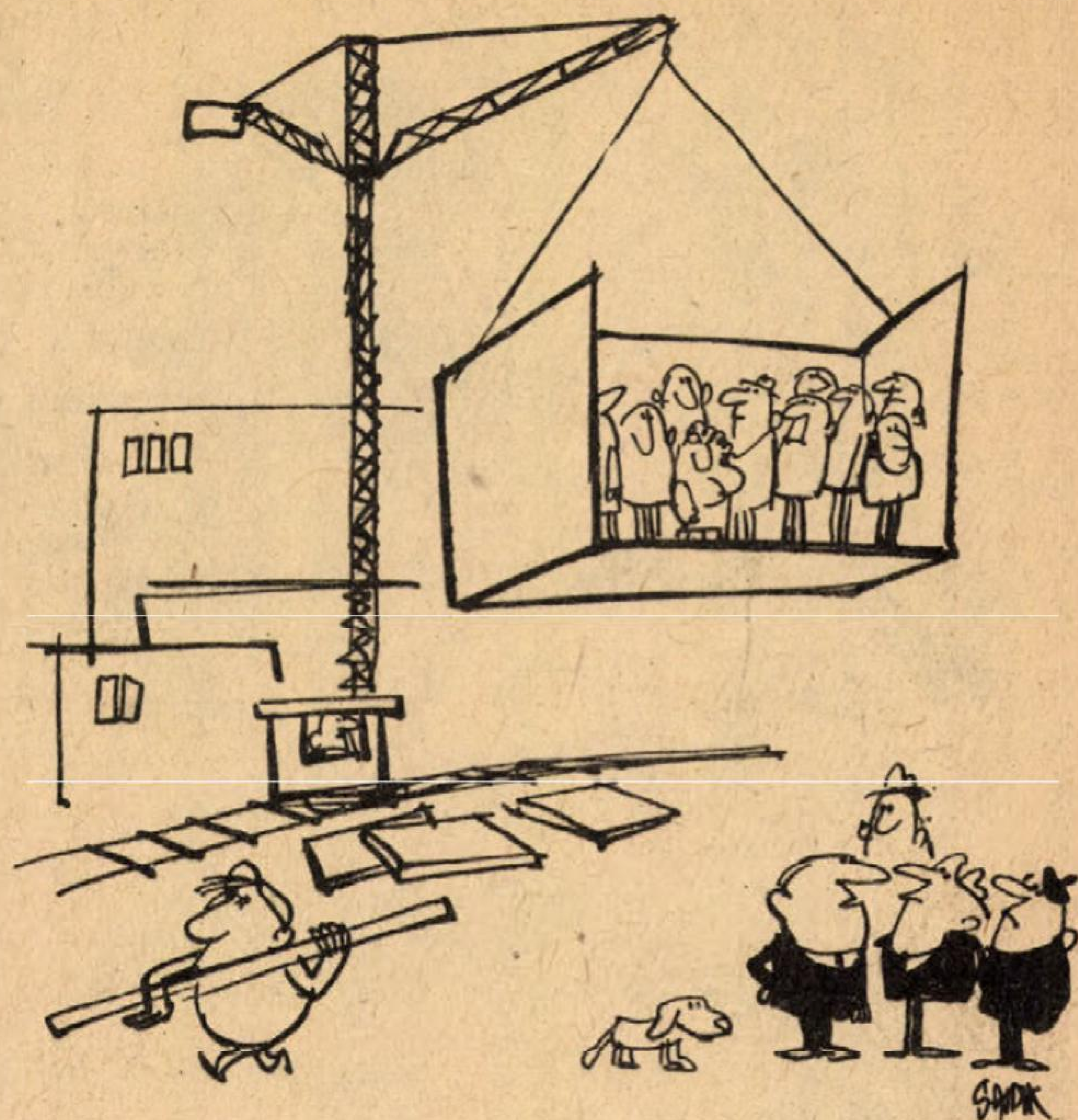
4. Ha az egy asztalnál ülők külön-külön kívánnak fizetni, kitűnő lehetőség nyílik arra, hogy a kedves vendégek gyakorolják magukat a számtani alapműveletekben, különösen az osztásban és a kivonásban. A számlát ugyanis egy összegben kapják az asztalhoz, ott kell a vendégek és a pincérek együttes erőfeszítéseivel azt szétparcellázni.

5. Nem eshet áldozatul a vendég egyes főurak kapzsi mohóságának, ez a rendszer kiküszöböli annak a lehetőségét, hogy a főpincér a fogyasztás összegéhez hozzászámolja a számla keltét, a vendég életkorát vagy a napi középhőmérsékletet.

Vannak olyan renitens elemek, akik az egész számlázási rendszert bürokratikusnak, költségesnek, feleslegesnek tartják. Azt állítják, hogy minden épeszű vendég – még ha külföldi is! – az étlap segítségével ellenőrizni tudja a főpincér számadásait, s nem hagyja magát becsapni. Ebből kiindulva olyan hallatlan követelményekkel lépnek fel, hogy minden asztalon legyen étlap – sőt itallap is! Ám az új rendszer hívei – szerencsére! – rá se hederítenek az ellenvetésekre, nem rettenti vissza őket gáncs és értetlenkedés, töretlenül munkálkodnak számlairodalmunk további felvirágoztatásán!

(radványi)

Fejlődik a házgyár

– Újabban társbérletet is csinálunk.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Prepatics bútorozott szobát keres. Az egyik helyen, miközben lakást néz, azt mondja neki a háziasszony:

– A legutolsó albérlőmet kidobtam, mert adós maradt a gazember nyolchavi bérrel.

– Hát, kérem – mondja erre Prepatics –, hasonló feltételek mellett én is kivenném a szobát nyolc hónapra.

*

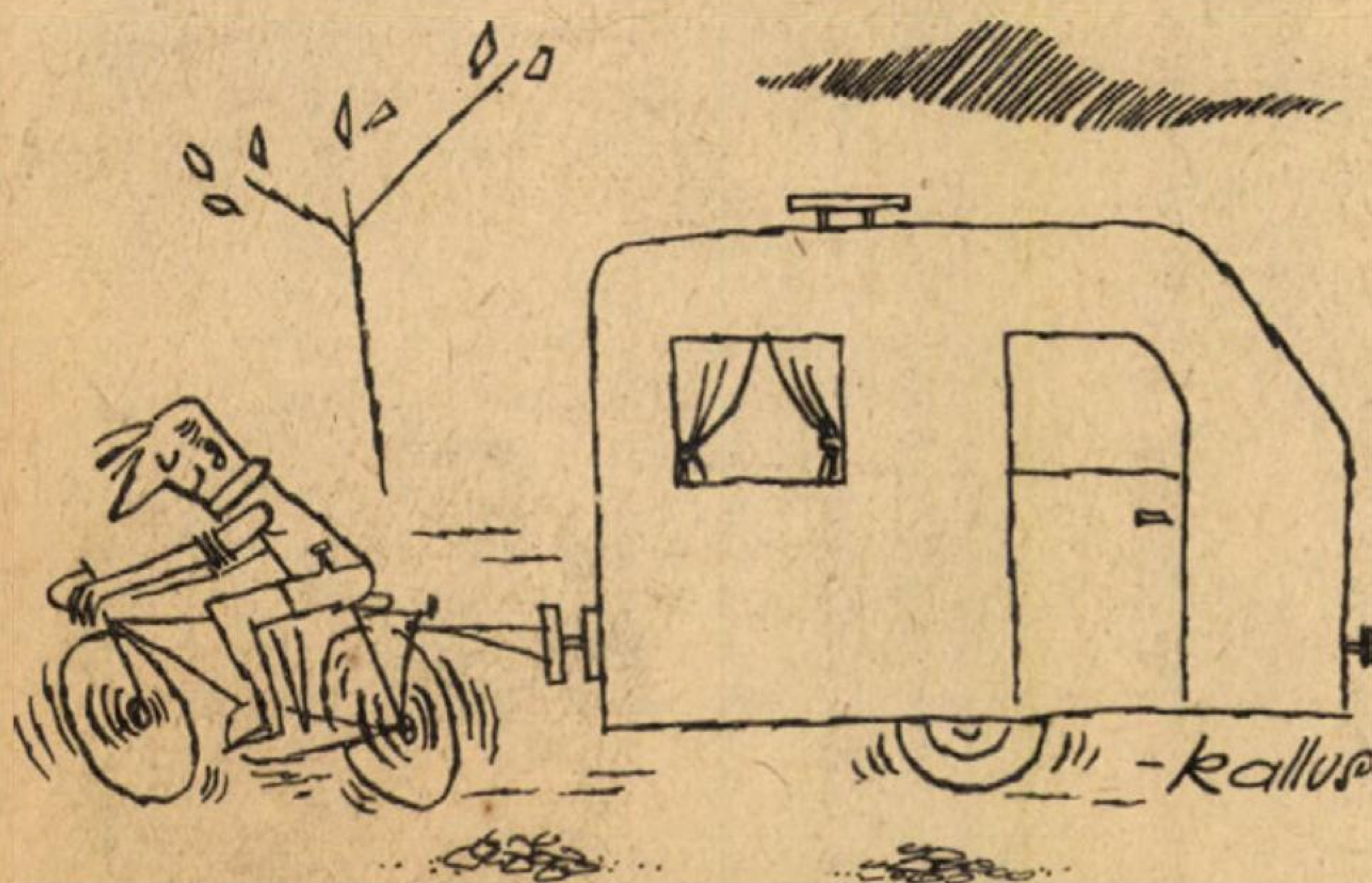
A főnök új alkalmazottat vesz fel, és megkérdi tőle:

– Tud maga eszperantóul? Egy-két üzletféllel ugyanis eszperantóul levelezünk.

Az új munkaerő kidülleszti a mellét:

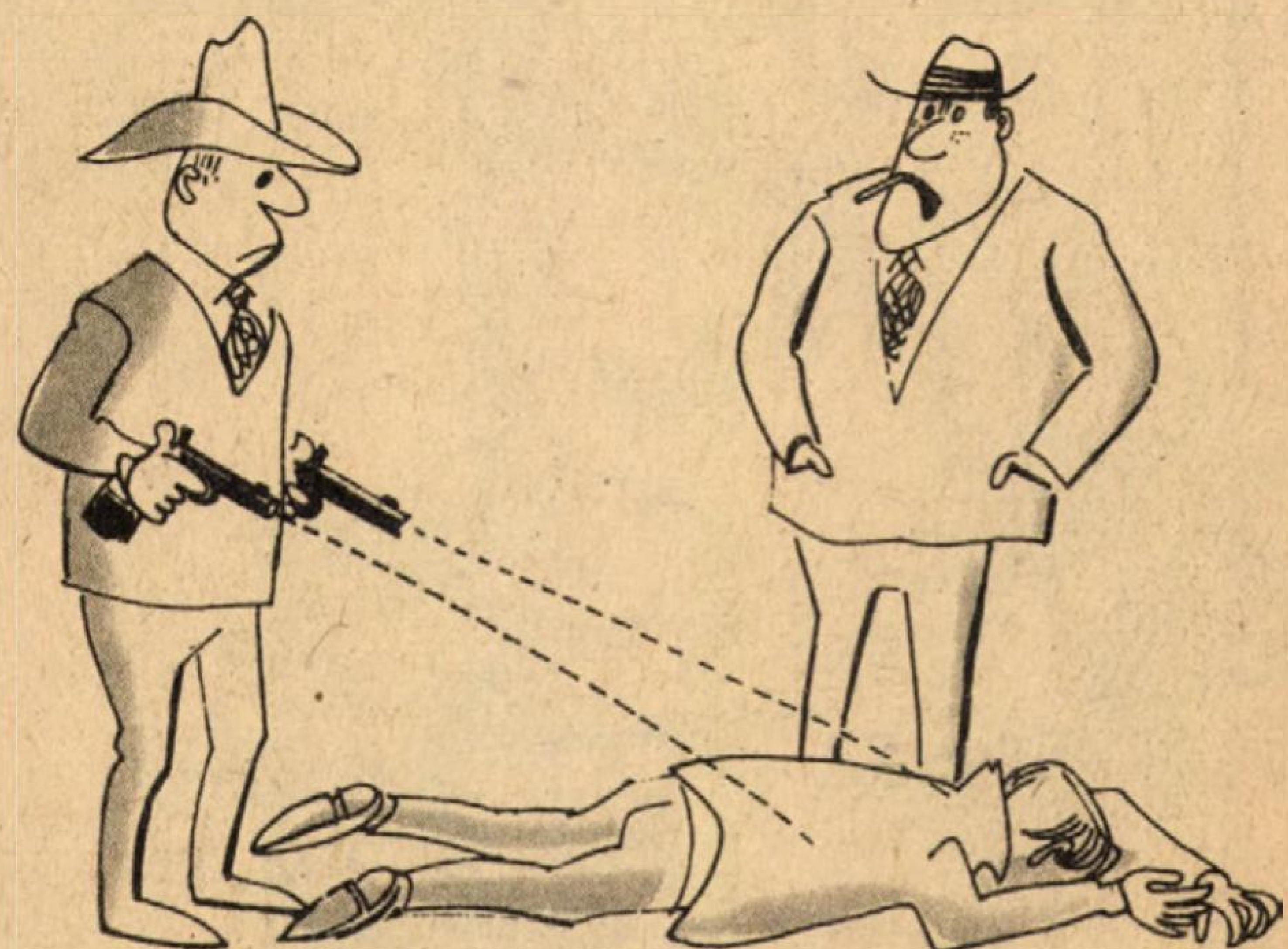
– Mi az, hogy tudok! Tíz évig éltem ott.

Camping-lakókocsi

– Most már csak autóra kell gyűjtenem . . .

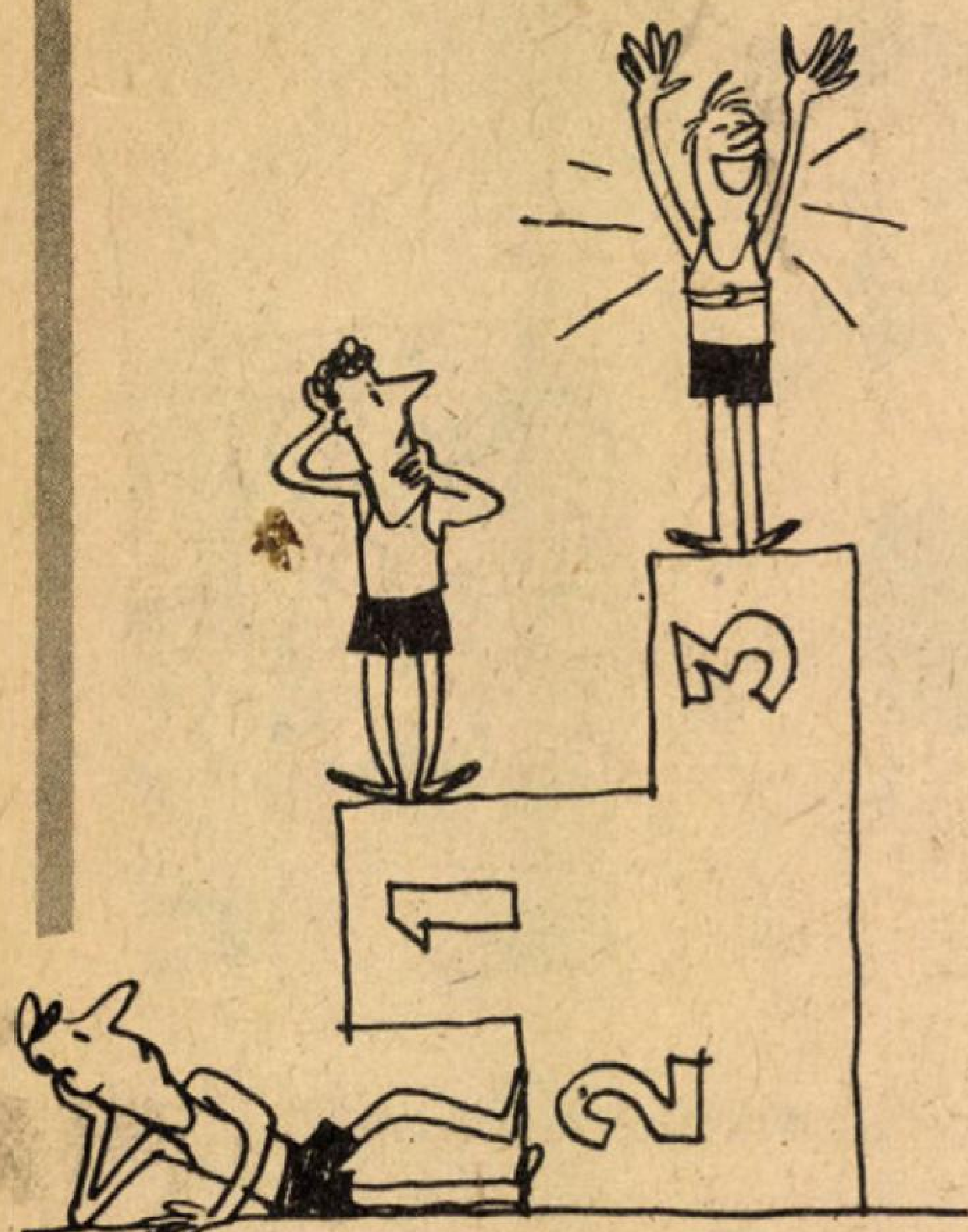
Texasban

– Te őrült, ez mentőtanú!

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Éles fegyver-e a szatíra?

ELDŐLT A VERSENY

(„Krokodil", Moszkva)

Mivel nem tudtam eldönteni a problémát, az Új Magyar Lexikonhoz fordultam tanácsért. Az ezt írja:

„*szatíra* (lat.) 1. szűkebb értelemben a gúnyos, szatirikus jellegű lírai költemények műfaji megjelölése a latin (Horatius, Juvenalis ∾ i), majd ennek nyomán a kialakuló nemzeti irodalmakban (→ satura). – 2. tágabb értelemben valamennyi irodalmi műfajban – sőt más művészeti ágakban is – lehetséges ábrázolási módszer, amely a káros jelenségek, hibák és bűnök kíméletlenül éles, egyértelműen elutasító, megbélyegző bemutatását tűzi ki célul, szemben az enyhébben bíráló → humorral és → iróniával. Legfőbb eszköze a komikum, a nevetségessé tétel, amely az éles gúnyig fokozva leplez le minden társadalmilag és történelmileg túlhaladott, a társadalmi és emberi haladást gátló v. az általános erkölcsi és emberi normákkal szembenálló jelenségeket v. személyt..."

Legyek őszinte? Ezután sem tudom eldönteni, vajon éles fegyver-e a szatíra...

D. F.

Én azt szeretném megérni, amikor már csak a szatíra lesz az egyetlen éles fegyver.

F. L.

Ha nem lenne az, már régen visszaadtam volna a fegyverviselési engedélyemet.

F. Gy.

Olyan, mint a magyar zsilett. Mindenki szidja, és mégis azzal borotválkozunk.

(f—p)

Már a régi görög-római nagy szatíraírók is azt hitték, hogy írásaikkal megjavítják a világot. És tessék...

G. Sz.

Ha éles volna, nem mernénk játszani vele.

K. A.

Igen. Már jó néhány helyen el is vágtam magamat vele.

M. Gy.

Hát... Egy jó bicskával azért csak többre lehet jutni!

R. B.

Nem hinném. Kevés áldozatát jegyezte fel eddig a történelem.

S. A.

Én inkább olyasféle nyeles szerszámnak ismerem, amilyennel az ember a hátát szokta vakargatni.

S. P.

Feltétlenül! Én is a szatírák hatására küzdöttem le régebbi fogyatékosságaimat; ha ma már csaknem tökéletes vagyok, azt Juvenalisnak és lapunk munkatársainak köszönhetem.

(t.)

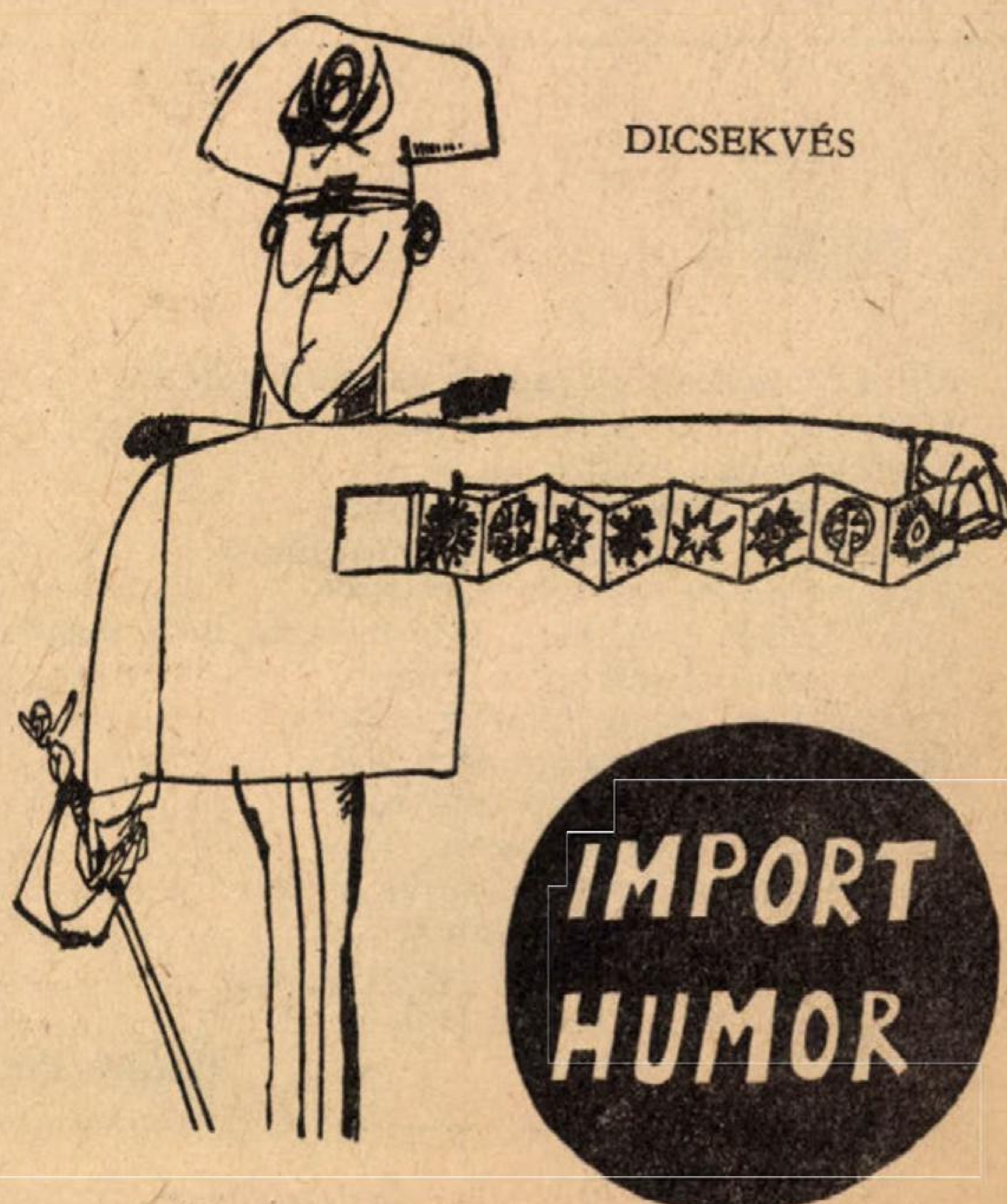
– Elköltözött...
(„Eulenspiegel", Berlin)

A PASA HARAGJA

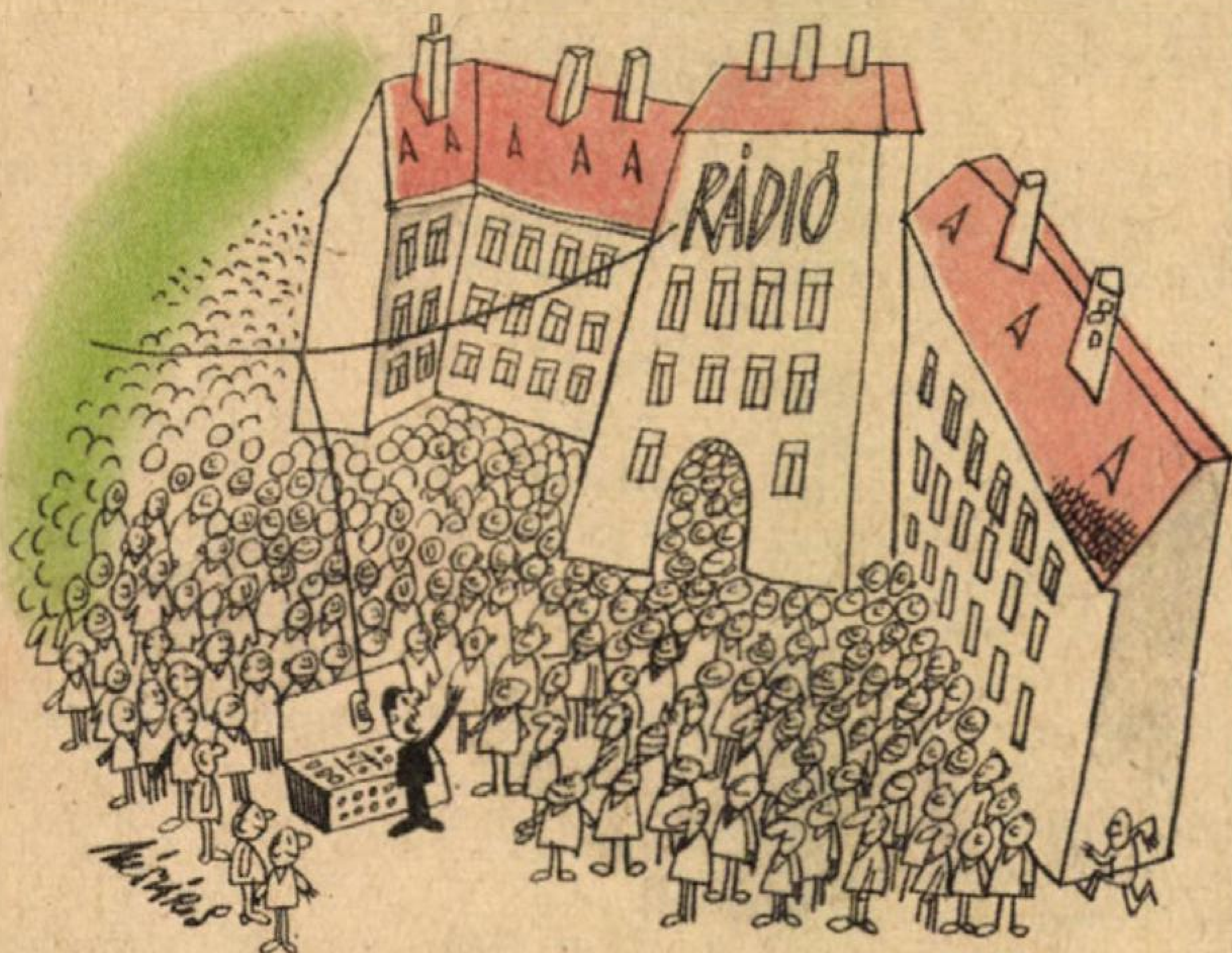
– Miért ébresztettél fel? Olyan szépet álmodtam!
(„Punch, London)

DICSEKVÉS

(„Jezs", Belgrád)

Szaporodik a Szabó-család

– Szereplők figyelem, felvétel!

Tanév elején

– Anyu, neked adom a rúzsomat...

Fizetésnapokon drágább a piac

– Csak meg ne tudják, hogy prémiumot is kaptam...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SIKAMLÓS ÜLÉSEK

Az egyik 44-es pesti autóbuszon találkoztam azzal az újfajta üléssel, amely minden valószínűség szerint újításnak köszönheti létét. A GA 10–78-as forgalmi számú kocsiról van szó. Ennek ülésein a hagyományos, műbőrrel bevont, kényelmes párnákat kemény műanyagból készült lapokkal cserélték fel.

Úgy szemre szép ez az újfajta ülés, csak éppen... Nos, először is – mint már említettem – túlságosan kemény. Másodszor: alacsonyabb a szokásosnál, ezért a gyanútlan utas, aki nem számol ezzel, ugyancsak „nagyot" ül, ha megpróbálkozik vele. És végül harmadszor: síkosabb a legkitűnőbb jégpályánál. Kifejezetten sikamlós. Ember legyen az „ülőkéjén", aki meg akar maradni rajta, ha a vezető fékez.

Lehet persze, hogy maga az újítás jó, csak éppen rossz helyen alkalmazzák. A téli sportok kedvelőinek például kitűnő szolgálatot tehetne. Ideálisabb pályát a nyári edzésekhez el sem tudok képzelni.

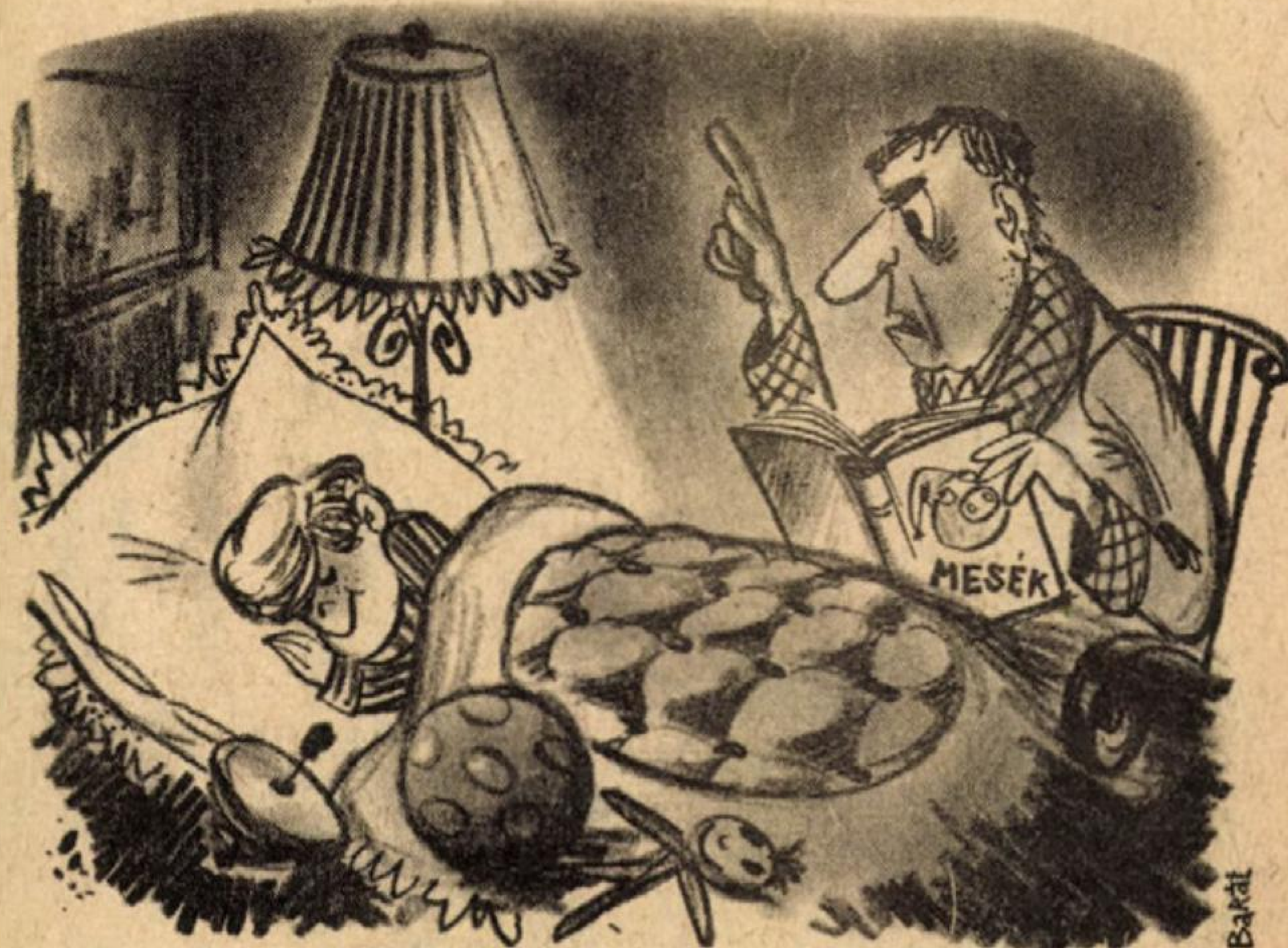
K. J.

Kalap, csomagból

Mind biztattak: „Vedd meg, eszed nélkül,
Mert valódi, pompás panama!"
Eladója fülembe susogta:
„Nincsen ebben semmi panama,
Mert onnét jött, hol a pálmák nőnek
S gitárt penget az ifjú szenyor!"
„Vedd meg, vedd meg, bár én vehetném meg!"
Így biztatott basszus és tenor,
És fizettem, és oly büszke voltam,
Míg nem támadott gyanúm, erős,
Hogy e kalap, rozzant tetejével
Valahonnét olyan ismerős,
S rá is jöttem, hogy tízszeres pénzért
És örömmel, csomag-alapon
Azt vettem meg, mit elvitt az ócskás
Tavaly tőlem: régi kalapom.

Darázs Endre

Önvédelem

– Ejnye, mire a tanulsághoz érek, mindig elalszik...

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 66.2045 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504